

Capitolul 1

Emma alerga în stânga și-n dreapta, din bucătărie în sufragerie, cu lista după ea. De pornit instalația audio - OK, rezolvat. De împodobit pereții cu luminițe OK, rezolvat, Baloanele... Deodată se opri speriată. Ce Dumnezeu era asta?

Un balon se desprinsese din mănunchi și ajunsese în mijlocul camerei. „Ce caută asta aici?” se întrebă Emma, uitându-se încă o dată pe listă. „Nu așa trebuia să fie. N-a zis nimeni nimic de baloane răzlețe!”

Fata luă balonul și i-l puse în brațe frățiorului ei, Elliot.

— Prinde-l ca lumea! îi ordonă ea. Numai cu nod dublu, altfel nu ține!

Elliot se întoarse spre ea și-și ridică privirea la cer, în mod ostentativ. Stătea de ceva timp pe scări și înnodea la baloane. Le prindea de balustradă, ca pe o ghirlandă, începuse deja să se plectisească,

„E minunat că Emma vrea să organizeze cea mai tare petrecere care s-a văzut vreodată, dar pentru asta e nevoie și de ceva bună dispoziție... Se pare că asta lipsește de pe listă”, se gândi el supărat, chinându-se în continuare cu nodurile duble.

— Baloanele negre n-au ce căuta aici! se răsti soră-sa la el. Asta-i o petrecere, Elliot! Bună dispoziție, distracție...

— Scuze, mormăi Elliot, ridicându-se de pe trepte.

Nu găsisese alte baloane în sertarul din bucătărie și nici nu avusese timp să cumpere. „Când intră Emma-n priză, e dezastru!” se gândi el.

— Vrem să sărbătorim, zise Emma, îndreptându-și privirea furioasă spre baloanele negre. Bună dispoziție și distracție, iată cuvintele de ordine pentru diseară!

Când auzi pași pe terasă, fata se potoli. Chiar în acel moment intrau în casă Cleo și Rikki bineînțeles, nu înainte de a-și șterge conștiincios tălpile pe preșul de la intrare. Știa cum reacționa Emma, când nu păstrai curățenia.

— Hei! strigară din prag musafirele.

Dar în aceeași clipă remarcară decorațiunile pentru petrecere și rămaseră cu gura căscată.

— Bine-ați venit în cavou! zise Rikki rânjind și se lansă într-un dans lugubru cu baloanele negre, pe care Elliot se străduise să le lege de balustradă.

— Nu-i deloc amuzant! ripostă Emma iritată. E ziua de naștere a tatălui meu, un eveniment important. OK?

„Oare sunt singura de-aici care ia petrecerea asta în serios?” își zise enervată. „Mai întâi baloanele negre, acum glumele prietenelor mele... Sunt curioasă ce mă mai așteaptă!”

Cleo îi dădu un ghiont lui Rikki și se uită spre Emma. Prietena ei stătea împietrită, cu lista în brațe, în fața lor. Dintr-o clipă-n alta, avea să plesnească de nervi.

— Cred că nu prea are chef de glumele tale, șopti Cleo.

Rikki o aprobă fără rezerve, Acum, cel mai bine era să-și țină gura. Poate reușea Cleo s-o mai potolească pe Emma.

— E într-adevăr uimitor! spuse Rikki, schimbând repede subiectul. Ai reușit să organizezi totul singură. Ești... ăăă... foarte eficientă. „Dacă nici asta nu-i un compliment perfect...” își spuse ea în gând. N-o cunoștea pe Emma de multă vreme, dar știa că eficiența era pentru ea cel mai important lucru. A, și mai era ceva foarte important: planificarea. Asta venea pe locul doi.

Emma se mai relaxă un pic și le conduse pe prietenele ei în bucătărie. În sfârșit, cineva știa să-i aprecieze munca.

— Ți-am spus de gustările cu pește și cu fructe de mare? o întrebă ea pe Cleo. Se înfierbânta din nou... Cleo ridică brațele spre cer. Iar trebuia s-o liniștească pe Emma.

— Doar de douăzeci de ori, răspunse ea împăciuitoare și-i mai aruncă o privire amenințătoare lui Rikki. „Sper ca Rikki să-și măsoare cuvintele”, își zise Cleo îngrijorată. „Emma e cu nervii la pământ!”

Iar Emma habar n-avea ce se petrece în jurul ei. Descoperise o pată de sos pe dulapul din bucătărie și se chinuia s-o curețe. Casa trebuia să fie lună, cu orice preț.

— Spune-i tatălui tău că trebuie să fie foarte proaspete. Numai marfă de cea mai bună calitate, îi explică Emma lui Cleo, pentru a douăzeci și șasea oară. Și trebuie livrate toate cutiile până la ora 19.45, adăugă ea și zâmbi mulțumită, văzând că bucătăria scilipea de curățenie.

— OK, răspunse Cleo, fără niciun alt comentariu.

Auzise lucrurile astea de prea multe ori până acum.

— Mai bine notează-ți, insistă Emma și scoase un pix dintr-un sertar.

Drept urmare, Cleo își roti privirea după o bucată de hârtie dar în toată bucătăria nu se găsea nimic de felul ăsta. „Ciudat”, își zise ea. „La noi acasă nu se poate să nu găsești un carnețel sau o hârtiuță la îndemână. Aici, totul e atât de ordonat și de curat...”

Nu mai exista decât o soluție. Îi smulse Emmei pixul din mână și-și notă în palmă ora stabilită. „Poate i-o fi de folos Emmei să știe c-o susțin”, se gândi ea, chiar dacă prietena ei cam începuse s-o calce pe nervi. „Dar n-ar fi rău nici s-o lase mai moale cu tonul ăsta poruncitor!”

Rikki o urmărea pe Emma cu ochii mijiți.

— Ești cam stresată, zise ea într-un final.

— Nu sunt stresată! îi răspunse Emma parcă un pic prea repede, înainte să rânjească spre Rikki. Voia neapărat să-i arate că era relaxată. Dar Rikki avu mai degrabă impresia că-și încheștase dinții.

— Scrâșnești din dinți, constată ea cu voce tare.

— Asta se numește zâmbet, Rikki, răspunse Emma sarcastic.

Chiar în acel moment veni și Elliot în bucătărie. Încă se mai chinuia cu umflatul baloanelor.

— Elliot, nu galbene și nu negre caută alte culori! îl certă Emma.

Frățiorul ei o privi în ochi. „M-am cam săturat! De câtva timp numai așa se poartă”, își zise el necăjit. „Elliot, fă asta! Elliot, fă aia! Și nimic nu-i convine! Dacă n-aș ști cât de importantă e petrecerea asta, aș fi de mult la surfîng...”

Evident că nu îndrăznea să spună totul cu voce tare. Așa că se rezumă să ofteze ostentativ.

— Bine, bine! se maimuțări el în fata soră-sii, îi întoarse spatele și porni spre bucătărie.

— Dacă vrei să iasă bine... spuse Emma.

.. Și ping! Cu un bobârnac, Elliot îi trimise balonul drept în față. Emma ignoră gestul și zise mai departe:

— ...atunci trebuie să faci totul cu mâna ta.

Apoi își puse mâinile-n șold și se uită fix la prietenele ei. „Să nu-ndrăznească vreuna să râdă!”

Cleo și Rikki se priveau pe furiș. Amândouă se străduiau din răspuțeri să-și stăpânească râsul. Nu voiau s-o enerveze și mai tare pe Emma. Era suficient de agitată și așa.

Emma se arătă cât de cât mulțumită de reacția lor, drept pentru care se întoarse la planurile ei. La urma urmelor, mai avea o mulțime de treburi. Rupse două foi din carnețelul pe care nota și le dădu celor două prietene.

— Iată desfășurătorul serii, le explică ea, dându-le să citească planul cu glas tare. Deci... primirea musafirilor este de la ora 20 la ora 20.40, Tata vine în jur de 20.50.

— Și dacă n-apare fix atunci? Întrebă Cleo nevinovată.

— Înainte să vină, joacă squash. Așa că va fi punctual, veni explicația promptă a Emmei, de parcă era absolut sigur că tatăl ei avea să vină acasă la acea oră, din moment ce ea așa planificase. Ridică din sprâncene și le interogă pe fete: Mai aveți și alte întrebări?

Cleo și Rikki dădură din cap că nu. Așa că Emma continuă să citească programul, satisfăcută:

— Surpriza și felicitările până la ora 21.00. Apoi, un moment de relaxare. Elliot cântă la oboi până la 21.10.

Își ridică scurt privirea de pe foaie. Fetele păreau să citească în gând împreună cu ea. O clipă mai devreme, cele două ridicaseră capetele alarmate, dar, din fericire, Emma nu observase.

— La ora 21.40, se servesc gustările cu pește, continuă Emma. „În sfârșit, privesc și ele lucrurile cu mai multă seriozitate”, se gândi ea.

Surprinsă, Rikki își ridică pentru o clipă ochii de pe desfășurător.

— Ciudat! Este un interval gol între 21.10 și 21.40, observă ea, punctând cu degetul pe foaie.

— Atunci o să-mi țin eu discursul, le spuse Emma cu mândrie. Am la dispoziție 26 de minute și 45 de secunde. Mai rămân apoi vreo 3 minute pentru aplauze și felicitări, înainte să vină mâncarea.

Rikki clipi nedumerită. „Nu pot să cred”, se gândea uimită. „Și dacă invitații vor prelungi felicitările peste cele 3 minute? Emma o să explodeze! Și, în afară de asta, un discurs de jumătate de oră? Nu știu ce să zic...”

Aduce mai mult cu un plan de bătlie, decât cu o petrecere, zise Rikki, încercând să nu pară prea severă.

Dar Emma nu avea de gând să reacționeze la sfaturile lui Rikki. Indiferent că erau sau nu bine intenționate. Pur și simplu, își ignoră prietena și-și drese glasul:

— Acum, trebuie să-mi exersezi discursul.

Rikki oftă. Nu știa câtă răbdare mai avea. Era așa de frumos afară, iar ele stăteau închise în bucătărie. Și, colac peste pupăză, avea să asculte și cel mai lung discurs de „La mulți ani” din lume.

Rikki ocoli barul, își luă un scaun și se prăbuși în el. Dacă tot era obligată să asiste la așa ceva, măcar să stea comod.

„Nu c-aș fi cârcotașă”, își zise ea urmărind-o pe Emma, care își aranja foile. „Dar e prea mult timp în care invitații vor fi obligați să stea smirnă... Oare cu ce-ar trebui să mă îmbrac?” Gândurile începuseră să se dilueze...

— Dragă tati, începu Emma. Cele mai dragi felicitări pentru cel mai grozav, mai glumeț, mai indulgent și mai iubitor tată din lume! Cu ce să încep? Păi, evident, cu începutul. Cu ziua unu când am venit pe lume.

Emma își ridică scurt privirile de pe foi. Amândouă, atât Cleo, cât și Rikki, păreau să-i soarbă cuvintele de pe buze.

„Poate c-o să-mi iau rochia verde”, își zise Rikki. „Cea cu periute... Trebuie să le întreb neapărat pe Emma și pe Cleo cu ce se vor îmbrăca. N-ar fi o idee prea bună să arătăm toate la fel. Ba chiar ar fi o catastrofă! Nu-mi pot imagina pentru nimic în lume c-aș organiza așa de prost o petrecere”, își spuse în gând fata. „Și, chiar dacă aș face-o, n-aș putea să țin un asemenea discurs!”

Emma zâmbi fericită. Era sigură că fetele îi acordau toată atenția din lume, așa că elanul îi crescuse și mai mult.

— Primul om pe care l-am văzut ai fost tu. Tatăl și fiica își zâmbeau. A fost dragoste puma vedere.

— Asta-i minunat, o întrerupse Cleo.

— Îhî, făcu Rikki, căutând și ea un comentariu adecvat. Mai trebuie prelucrat puțin, propuse ea în cele din urmă.

Emma o privi mirată. „Prelucrat?”

— Chiar crezi asta? întrebă ea nedumerită.

— A, era doar o idee... răspunse Rikki repede.

Cleo se întinse și căscă.

— Acum trebuie să plec la lucru. La ora două începe tura mea, zise ea.

I se păru că Emma arăta de parcă ar fi vrut să mai spună ceva.

— Dar mai întâi o să trec pe-acasă, să-i spun tatei când s-aducă peștele. O s-ajung la timp înapoi, mai promise ea, cu ochii pe desfășurător. La opt.

Emma dădu din cap mulțumită. Cleo îi urma îndeaproape planul.

— Bun, atunci am clarificat totul, zise ea. Ne vedem mai târziu.

— OK. Pe mai târziu, răspunse Cleo făcându-le cu mâna prietenelor ei, și o zbughi pe scări.

Emma fugi înapoi în bucătărie și își reluă discursul.

— O să-ți mai citesc totul încă o dată. Să-mi spui, te rog, unde zici tu c-ar mai trebui să modific ceva, zise ea sarcastic.

„Of, Doamne, dacă mi-aș fi ținut gura!” își zise Rikki nefericită.

— Dragă tati, începu Emma pentru a doua oară, rostind fiecare cuvânt, ba chiar fiecare silabă cât se poate de răspicat. Cele mai dragi felicitări pentru cel mai grozav, mai glumeț, mai indulgent și mai iubitor...

„O, nuuuuuu!” striga Rikki în sinea ei.

Capitolul 2

După-amiaza târziu, Cleo se afla în parcul de distracții, în spatele chioșcului de gustări. De când intrase în tură, o mulțime de clienți tăbărase pe ea. Nu avusese deloc timp să se gândească la ținuta pentru petrecere. Într-un final însă, zelul cumpărătorilor scăzu, astfel încât Cleo își găsi timp să-și facă planuri în legătură cu rochia de petrecere.

„La naiba!” îi trecu prin minte. „Am uitat complet să le întreb pe Emma și pe Rikki cu ce se îmbracă. Ce prostie! Dacă nu uit măcar un lucru pe zi... Dar s-ar putea să fie mai bine așa. Altfel, aș fi stresat-o și mai mult pe Emma. Are ea destule pe cap. Mai bine le scriu amândurora câte un SMS mai târziu...”

Deodată, Cleo observă o siluetă, cu coada ochiului. Era o femeie în vârstă, îmbrăcată în albastru, care o urmărea. Ascunsă după niște tufișuri, privea ba în stânga, ba în dreapta... de parcă voia să se asigure că nu era urmărită. Apoi sări deodată din ascunzătoare și fugi drept spre Cleo, care rămase perplexă.

Cleo știa bine cine era ciudata femeie. Trecuse cam o lună de când se întâlniseră prima oară, atunci când Cleo se angajase în parcul de distracții. Femeia venise în culisele delfinariului și se comportase destul de straniu față de Cleo. Îi povestise tot felul de lucruri ciudate că nu trebuia să se ude, cât de tare te ustură ochii de la apa sărată, dacă nu te scufunzi imediat; și tot felul de chestii din astea!

„Sper să nu-mi facă necazuri”, se gândi Cleo agitată. Felul ciudat în care femeia în albastru se apropia de ea o făcea să tremure de spaimă. Bătrâna se mai uită o dată cu atenție în jur și se rezemă conspirativ de chioșc.

— Am venit să te previn, zise ea pe un ton scăzut.

— În legătură cu ce? întrebă Cleo. În capul ei începuseră să roiască tot felul de gânduri alarmante. Totuși, se strădui să rămână calmă și politicoasă.

Poate că femeia observase nervozitatea fetei și faptul că n-o prea lua în serios, dar nu lăsa să se vadă asta.

— N-ai voie să vorbești niciodată cu lupii-de-mare. Nu poți avea încredere în peștii ăștia, continuă ea serioasă, încruntându-se.

— Gândul la acei „pești” nu părea să-i priască.

Cleo o măsură pe femeie din cap până-n picioare. Era înfășurată într-o pânză subțire, albastră, care se mula și mai mult pe corp, la cea mai mică adiere a vântului. Arăta de parcă ar fi fost purtată de valuri.

„Asta trebuie să fie explicația! De-asta arată atât de ciudat, când se apropia de mine”, se gândi Cleo. Măcar lucrul acesta nu mai avea de ce s-o irite. „Ce cercei interesanți are! Niște căluți-de-mare... Ce drăguț!”

— De unde până unde să vorbesc cu peștii? o întrebă Cleo pe femeie.

Aceasta se mai apropie un pas de Cleo și, pentru o clipă, se uită adânc în ochii ei.

— Ascultă-mă cu atenție! Îi ceru ea fetei. Este foarte important. N-ai voie să te uiți în ochiul lunii, îi șopti misterios, subliniind cuvântul „ochiul”.

— Al lunii? întrebă Cleo, care nu înțelegea o iotă din ce încerca femeia să-i explice.

— Al lunii pline. Este periculos, adăugă ea. N-ai voie să privești în el. Și nici în imaginea lui oglindită.

Cleo dădu din cap. Cu toate că nu se mai temea de bătrână, poate că era totuși mai bine să pară că e de acord cu tot ceea ce spunea.

— Și încă ceva: când răsare luna, n-ai voie să atingi apa... indiferent ce faci, continuă femeia oftând.

— Dar... încercă Cleo să întrebe ceva. Se opri, pentru că o striga cineva.

— Bună, Cleo!

Erau Rikki și Emma, care se apropiau de chioșc. Amândouă zâmbeau și păreau foarte relaxate. Mai bine zis, Emma arăta mai destinsă decât oricând în ultimele zile.

„Bine că mai iese și ea un pic din casă – departe de toate pregătirile!” se gândi Cleo, bucurându-

se pentru prietena ei.

Cu brațele pline de pachete, Emma și Rikki se apropiau de Cleo.

Cleo se uită în jur după femeie, dar aceasta dispăruse. „Exact ca data trecută”, constată ea uluită.

— Ați văzut-o? le întrebă Cleo pe prietenele ei.

Dar ele o priveau mirate.

— Pe cine? se interesă Rikki.

— Femeia în vârstă, care a fost mai devreme aici, răspunse Cleo, indicând locul exact unde stătuse bătrâna.

— Care femeie? insistă Rikki.

Era rândul lui Cleo să se uite conspirativ în jur. Atentă, aruncă o privire peste umăr. Dar nu era nimeni în zonă. Apoi se îndreaptă spre Rikki și Emma.

— Știe totul despre noi. Mi-a povestit cât de periculoasă este luna plină, șopti ea agitată.

Rikki și Emma se uitară și ele în jur. Nu se zărea nimeni, deci n-ar fi putut vorbi nimeni cu Cleo în timp ce ele se apropiau de chioșc.

— Păi... eu n-am văzut pe nimeni, zise Emma.

— Nici eu, adăugă Rikki, ridicând din umeri.

Cleo se uită la fete cu inima-ndoită. „Cum de n-au observat-o?” se întrebă ea. „Doar a stat chiar aici, lângă mine!”

— Mi-a spus să nu vorbesc niciodată cu lupii-de-mare. Și ceva despre imagini oglindite... adăugă ea energic, încercând să-și amintească fiecare cuvânt al bătrânei. Și m-a avertizat în legătură cu luna plină.

Rikki începuse deja să se întrebe dacă nu cumva Cleo citea romane de groază, când nu avea clienți la chioșc. „Cu siguranță că de-acolo-i vin ideile astea trăsnite!” îi trecu ei prin minte și ridică din sprâncene. „Altfel, de unde gândurile astea?”

— Sună de parc-ar fi stat prea mult la soare, glumi Rikki, încercând să pună astfel punct discuției.

Dar Cleo dădu din cap. Știa exact că n-o luase razna, că nu se petrecuse totul doar în imaginația ei.

— Este ciudată, o descrie ea pe femeie.

Emma și Rikki se uitau una la alta. Poate Cleo stătuse totuși cam mult la soare.

Pe de altă parte, Emma știa cum să-i distragă atenția prietenei sale.

„O discuție despre pantofi – asta e ceea ce-i trebuie acum, și am la mine tot ce-mi trebuie”, își zise ea și scoase un pachet dintr-o pungă.

— Dar nu ca ăștia! strigă ea fericită.

Imitând un sunet ca de trompetă, scoase o pereche de pantofi foarte frumoși.

— Super, nu?

Cleo făcu ochii mari de entuziasm, într-o clipă, o uită pe femeia în vârstă.

— Sunt minunați! gânguri ea, fericită că Emma găsisese ceva atât de frumos: piele întoarsă, de culoarea coralilor, cu o piatră violet în vârf, care strălucea multicolor în razele soarelui.

Cele trei fete erau atât de căzute în admirație, încât nu observară că se apropia cineva.

— Hei, Emma! strigă Byron și le făcu fetelor cu mâna.

Emma se înroși ca racul și ascunse repede pantofii în pungă.

— Bună, Byron, răspunse ea, cu o voce care voia să pară relaxată.

Își dădu părul pe spate și-i zâmbi băiatului.

— Ne vedem diseară, răspunse și el zâmbind.

Emma nu putu decât să dea din cap. Nici Byron și nici Rikki sau Cleo nu știau că dăduse personal o singură invitație. Restul invitațiilor i le dăduse mamei să le împartă. Numai la Byron voise să ajungă chiar ea. „După cum ziceam”, se gândi Emma, „dacă vrei ca ceva să fie făcut cum trebuie...”

Niște râsete o treziră din visare. Erau Rikki și Cleo. Cele două păreau să se amuze copios.

După încă o privire adresată lui Byron, Emma se întoarse spre prietenele ei. Taman o surprinse

pe Rikki, care își dădu părul pe spate cu un gest exagerat, arătând spre Emma și râzând. Și Cleo se prăpădea de râs.

— Ce-a fost asta? o întrebă Rikki.

Emma rânji. Cele două o surprinseseră în timp ce flirta cu Byron.

— Nu fi copil! N-a fost nimic, spuse ea melancolică. Byron? Hai, potolește-te!

Rikki și Cleo nu înghițiră explicația și izbucniră din nou în râs.

Capitolul 3

Mama Emmei se agita prin casă și verifica baloanele și ghirlandele, pe care Emma și Elliot le legaseră prin toate camerele.

— Mă simt vinovată că nu fac nimic, i se destăinui ea Emmei, care tocmai intrase pe ușă.

— Mulțumesc, mami, dar prefer să mă ocup singură de asta, zise fata, uitându-se în jur. Era mulțumită de efectul obținut – și, evident, de flori. Încăperea arăta fantastic!

— Sunt atât de mândră de tine, iubita mea! Și tatăl tău va fi, îi zise mama, zâmbindu-i cu drag. Și sunt convinsă că petrecerea din seara asta va fi una de care ne vom aminti toată viața.

O îmbrățișa pe Emma și o strânse la piept. „Ce fată minunată am!” se gândi mama. „Și ce familie grozavă! Nu mulți copii ar organiza o petrecere-surpriză pentru tatăl lor...”

La ora 19.55 fix, începură să apară primii invitați exact cum planificase Emma.

— O să meargă totul strună, le spuse prietenelor ei, entuziasmată.

Cele trei fete stăteau aliniate la ușă, pentru a întâmpina oaspeții și a le prelua hainele. Acum, că totul se derula conform planului, Emma era ceva mai liniștită. Părea că nimeni nu avea să întârzie și să-i strice surpriza pentru tata.

Cleo și Rikki zâmbiră. Se bucurau că și Emma reușise, într-un final, să se deconecteze și să se distreze la petrecerea în care investise atâta muncă și energie. Nimic n-ar fi fost mai rău decât s-o vadă fierbând în bucătărie, cu desfășurătorul în brațe. În plus, din experiență, mai știau că mai puțin stres pentru Emma însemna mai puțin stres și pentru ele.

Tatăl lui Cleo veni ceva mai repede, după cum conveniseră. La ora 19.45 fix, fuseseră livrate cutiile cu gustările din pește. Emma le preluase și le depozitase în baie, unde așteptau cuburile de gheață.

„Până acum, totul merge ca pe roate”, se gândi Cleo fericită. Dar, chiar și așa, tot îi stăruia în minte ciudata întâlnire de după-amiază.

Mă tot gândesc la ce mi-a spus doamna aceea în vârstă, îi șopti ea lui Rikki. Ferește-te de luna plină!

Rikki îi luă jacheta unei doamne și-i arătă drumul spre sufragerie. Era evident că binevoitoarea Cleo îi cunoștea pe toți invitații Emmei, spre deosebire de ea. Dar Rikki trebuia să zâmbească politicos și să le arate drumul. Pentru asta nu era nevoie să le știe și numele. Mai târziu avea suficient timp să-i cunoască.

Noi suntem sirene, nu vârcolaci, îi șopti ea lui Cleo, în timp ce prelua ultima jachetă, pe care o duse în dormitor, alături de celelalte.

Apoi se întoarse spre Cleo. Tocmai în acel moment intră pe ușă un oaspete ciudat.

„Cine Dumnezeu o fi?” se întrebă Rikki siderată. „N-am văzut în viața mea o figură atât de îmbufnată și răutăcioasă!”

— Mătușă Thea! o auzi ea pe Emma strigând, Ce mă bucur c-ai venit!

Mătușă Thea tocmai se pregătea să ridice pe cineva într-un scaun cu rotile peste prag. Emma se aplecă și o îmbrățișă cu drag pe femeia din scaun.

— Bine-ai venit, bunico! Ce bine arăți! zise ea veselă,

— Și tu, draga mea, răspunse bunica și o ciupi pe Emma de obraz.

Apoi își întoarse privirea, uitându-se agitată în jur; până ce-și descoperi nora în mulțime. Îi făcu zâmbind cu mâna. Mama Emmei îi răspunse la gest și se îndreptă spre ușă, pentru a-și întâmpina

soacra, între timp, mătuşa Thea le măsurase din cap până-n picioare pe Cleo şi pe Rikki. Figura ei trăda faptul că nu-i plăcea deloc ce vedea. Toată situaţia i se părea foarte suspectă. Nemulţumită, strâmbă din nas până când o zări pe mama Emmei, care o duse pe bunica în sufragerie. Acolo se găsea o canapea foarte comodă.

Următorul intră pe uşă un bărbat foarte atrăgător. Era de vârstă mijlocie şi însoţit de o femeie blondă, mult mai tânără decât el.

— Dr. Bennett, ce mă bucur c-aţi putut veni şi dumneavoastră! îl linguşi Emma.

Acum înţelese Rikki. Acel bărbat trebuia să fie tatăl lui Zane Bennett. „Dar ce-i cu păpuşica de la braţul lui?” se întrebă ea.

— Bună! Cred că încă n-o cunoşti pe Candy, zise dr. Bennett zâmbind, prezentând-o galant pe tânăra lui însoţitoare.

Emma se înclină politicos şi-i întinse mâna.

— Bună, Candy! Ce rochie grozavă ai! Zise ea şi-i strânse mâna cu admiraţie.

— Eşti drăguţă, chicoti Candy.

Rikki îşi muşcă limba, ca să fie sigură că nu izbucneşte în râs.

„Ce voce are! Parc-ar fi un personaj de desen animat!” se gândi ea. „Iar pielea asta portocalie arată că şi-a turnat o tonă de autobronzant pe ea...”

Emma, în schimb, rămase relaxată.

— Mă bucur că vin în seara asta şi partenerii de afaceri ai tatei.

„De parcă n-ar fi auzit vocea piţigăiată a lui Candy!” îi trecu prin minte lui Rikki. Era pur şi simplu uluită. „Emma îşi primeşte oaspeţii cu mare profesionalism. Jos pălăria!”

Dr. Bennett şi Candy îşi continuară, drumul spre sufragerie, pentru a-i saluta şi pe ceilalţi oaspeţi, în urma lor apărură Miriam şi Zane. Din păcate, mama Emmei insistase să-i invite şi pe ei. Emma n-avea niciun chef să-i vadă, dar atât părinţii lui Miriam, cât şi cei ai lui Zane le erau vechi prieteni de familie. Ar fi fost nepoliticos să-i ignore.

— Arată grozav! zise Zane convingător, zâmbind în timp ce intra pe uşă.

Rikki făcu implozie de nervi. N-avea încredere în Zane şi Miriam nici cât să treacă strada. Fiecare întâlnire de până acum se terminase prost. Nici pentru seara asta nu se aştepta la altceva. Din păcate, de data asta nici nu putea să-i dea afară din casă – la urma urmei, nu era petrecerea ei. Chiar dacă asta i-ar fi făcut o deosebită plăcere...

„Aşa că va trebui să mă mulţumesc să-i ţin sub observaţie. Dacă încep să facă urât, sistemul meu de alarmă e pornit!” se gândi ea. „N-am chef să strice petrecerea Emmei. Fata asta a muncit prea mult ca totul să iasă altfel decât îşi doreşte.”

— Mulţumesc, Zane, răspunse Emma, încercând să rămână calmă. Doar ochii ei trimiteau săgeţi otrăvite spre Miriam, care privea ironic în jur: ornamentele, muzica aleasă de Emma şi, evident, toaletele fotelor.

Rikki se uita cu neîncredere în urma celor doi, când apăru Lewis.

— Lewis, superpunctual! strigă Emma entuziasmată.

— Păi, da, mie îmi plac petrecerile, se bucură el de primirea călduroasă.

— Minunat! zise Emma. Eşti în locul potrivit.

Deodată, vocea ei suna din nou foarte profesionist.

— Poţi, te rog, să-i întâmpini pe ceilalţi oaspeţi? Mi-e foarte sete. Vreau să-mi iau ceva de băut.

Lewis rămase cu gura căscată. Emma, Rikki şi Cleo îi zâmbiră larg, după care o întinseră care încotro. Băiatul se trezi singur în faţa uşii, uitându-se uluit după cele trei fete.

Deodată, auzi cum cineva îşi dregea glasul în spatele lui şi se întoarse.

— Bine-aţi venit! salută el următorul oaspete şi-i luă haina, zâmbind.

Capitolul 4

Emma fugi grăbită în bucătărie. Înainte să vină oaspeții, pregătise acolo diverse gustări și băuturi. Acum trebuia doar să așeze bunătățile pe niște platouri și să le ofere musafirilor.

„Oare să servesc mai întâi gustările sau băuturile?” se gândi ea agitată. Apoi descoperi bolul cu cocteil de fructe. „Și dac-aș duce mai întâi cocteilul în sufragerie? Așa s-ar putea servi fiecare singur.”

În timp ce se gândea cum să procedeze, ceva îi atrase atenția spre fereastră. Cerul părea să se fi limpezit deodată, umplându-se de stele. Iar luna se oglindea în bol... Părea că bolul era plin de lumină, nu de băătură.

Emma era ca hipnotizată de acest spectacol luminos. Nu putea să-și întoarcă privirile, atât de frumos i se părea tabloul.

Între timp, o învălui un sentiment ciudat. Picioarele o furnicau cumplit, iar capul părea să i se fi umplut cu ghemotoace de vată.

Emma își cuprinse fața în mâini. Era rece ca gheața. „Ce se-ntâmplă cu mine?” se gândi ea speriată. „Sper să nu mă-mbolnăvesc tocmai acum!” Dar ideea aceasta dispăru tot așa de repede cum se ivise.

Gândurile Emmei o luară razna. Nimic nu mai avea sens; totul era pe dos! Fata ameți și văzu negru înaintea ochilor. Când ceața din mintea ei dispăru, totul părea să fi revenit la normal, dar fiecare obiect din jurul ei avea o aură în culorile curcubeului. Un sunet straniu îi şuiera în urechi parcă cineva deschisese o băătură acidulată.

„Este fantastic”, se gândi ea visătoare. „Luna este absolut minunată! Incredibil! Apropo de chestii incredibile ce petrecere reușită avem în seara asta! Cu toții ne-am străduit și am dat tot ce-i mai bun...”

Tocmai în acea clipă, mama Emmei se năpusti în bucătărie și deschise ușa frigiderului, plină de entuziasm,

— Bunica ta se amuză fantastic, Em! De mult n-am mai văzut-o atât de relaxată și de bine dispusă... Nu-i așa? îi ceru ea părerea fetei, uitându-se peste umăr.

Emma nu se clinti din loc. Stătea ca o stană de piatră și urmărea luna.

Neobținând niciun răspuns, mama Emmei își scoase mirată capul din frigider.

— M-ai auzit, Emma? Ziceam că bunica nu s-a simțit de mult... Em? Em? I Te simți bine?

Pentru o clipă, Emma se desprinsese din starea de hipnoză și-i zâmbi absentă mamei.

— Hmm... făcu ea visătoare și-și luă un pachetel de primăvară de pe o farfurie.

„Mi-e atât de foame! Nici nu știu de când n-am mai mâncat... Trebuie să gust ceva. Doar o bucățică”, își zise fata, trăgând cu ochiul la toate bunătățile din bucătărie.

„E momentul!” Ținu o clipă degetele în aer, deasupra unui platou. „Pe ăsta-l vreau!”

Mușcă pofticioasă din pachetelul de primăvară. „Mmm, e delicios!” se bucură ea apoi mai luă unul.

Încă mestecând și cu platoul în mână, Emma se duse agale în sufragerie, direct la Miriam, Zane și Candy, care stăteau de vorbă.

— Hei, Emma, ce petrecere reușită! Zise Zane politico.

Emma, care era cu gura plină, îl ignoră, în schimb, îi vârî sub nas lui Miriam platoul cu pachetele de primăvară.

Miriam le privi cu dispreț. „Chestiile astea sunt niște bombe calorice”, se gândi ea dezgustată și făcu speriată un pas în spate, de parcă înfricoșătoarele calorii de pe platou ar fi putut să sară direct pe șoldurile ei!

— Cred că cel de-aici ți-ar plăcea, mormăi Emma, ispitind-o, și-i ridică sub nas bucata din care tocmai mușcase.

— Căhhhh, ce scârbos! se strâmbă Miriam și încercă să se retragă încă un pas din calea platoului și a Emmei.

Emma ridică din umeri și-și îndreptă atenția asupra lui Candy.

— Sunteți prea tânără pentru a fi prietena tatălui lui Zane, constată ea pe un ton simplu, de parcă

ar fi fost o banală pălăvrăgeală între prietene.

Zane pufni, gata să se-nece cu băutura. Tuși, încercând să respire din nou normal.

Candy o privi o clipă, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Nu scoase niciun sunet.

— Ăăă, poftim? întrebă ea în cele din urmă, scrâșnind din dinți de furie.

— Mă gândesc că vă interesează doar banii lui, nu-i așa? continuă Emma veselă și o bătu pe Candy prietenește pe umăr. Apoi se întoarse pe călcâie, gata să-și caute noi victime.

Zane își șterse lacrimile, încercând din răsuputeri să nu izbucnească în râs.

„Ce naiba a pățit Emma?” se miră el. „Ea nu face de obicei chestii din astea! Indiferent care-i treaba, e cu adevărat amuzant să fii spectator!”

Dintr-un colț al camerei, Rikki auzi glasurile iritate ale lui Miriam și Candy. Observă imediat că ceva nu era în ordine. Din trei pași ajunse lângă Emma și prinse fix ultimul ei comentariu.

— Ce-i cu tine? suieră ea printre dinți, când se mai îndepărtară de musafirii șocați.

— Nimic, Rikki-baby, mă simt fantastic! ciripi Emma și o ciupi drăgăstos pe Rikki de obraz.

„Rikki-baby?” se gândi Rikki uluită. „Emma tocmai mi-a zis Rikki-baby?” Nu-i venea să creadă!

Apoi Emma descoperi în încăperea pe cineva care părea să aibă urgent nevoie de ajutor.

„O, Doamne, dr. Bennett moare de foame!” se gândi ea. „Trebuie să-i ofer ceva de mâncare. Este disperat!”

Imediat se îndreptă cu pași mari spre el, chicotind de propria glumă. Rikki nu putu decât s-o urmeze.

Tatăl lui Zane luă într-adevăr un pachetel de primăvară de pe platou, în momentul în care Emma îi oferă. Mușcă din el cu poftă.

— Mi-aș dori să am o fată care să aibă atâta grijă de mine, o lăudă el.

Emma zâmbi, dar altceva tocmai îi atrăsese atenția.

— Vă crește cam mult păr în nas, dr. Bennett, îl înțepă ea. O întreagă pădure!

Rikki trase adânc aer în piept. „Ceva nu-i în ordine aici!” se gândi ea iritată și o apucă de mână pe Emma. O trase imediat din fața tatălui lui Zane, înainte ca acesta să poată reacționa.

— Mergem puțin până la baie... Ne vedem ceva mai târziu, dr. Bennett, se scuză ea politicos și o împinse pe Emma spre bucătărie.

Mătușa Thea, care se afla chiar în spatele doctorului Bennett, se uită lung după nepoata ei.

„Câtă nesimțire!” se gândi ea, șocată de comportamentul obraznic al Emmei. Ar trebui să am o vorbă serioasă cu fratele meu, cu privire la educația copiilor!”

Privi spre dr. Bennet, parcă scuzându-se. „Sper că înțelege că un asemenea comportament nu este tolerat în familia mea... Doamne, dar Emma are dreptate, are nările cumplit de păroase!”

Între timp, Rikki o împinse pe Emma printre musafiri. Voia să-și scoată mai întâi prietena din linia de bătaie. Aproape că reuși, însă, chiar lângă ușa bucătăriei, Emma își eliberă un braț, cât să pescuiască sticla din mâna verișoarei sale.

Emma se holba ca hipnotizată la oglinda apei din pahar. „Ce risipă!” își zise ea. „Bietele bule din sticlă... Ce frumos fâsâie și plutesc pentru ce? Ca să fie înghițite de Harriet? E cumplit! Trebuie să le scap de-o asemenea soartă nefericită!”

Gândurile roiau în mintea Emmei, Pur și simplu nu le putea controla. Așa că deschise sticla și vărsă apa pe jos.

— Ce mult îmi place cum arată apa! oftă ea, încântată de băltoaca de la picioarele ei.

„Ia uitați-vă, o parte se refugiază sub colțar, alta sub canapea... Nimeni n-o s-o mai poată înghiți vreodată. O, iar acolo se formează un mic lac, la fel ca cel de pe Insula Mako!”

Un murmur traversă încăperea. Bunica Emmei rămăsese mută de uimire.

Din capătul celălalt al încăperii, Zane urmărise scena și rânjea în gândul lui. „Nu sunt nici pe departe un sfânt”, își zise el, „dar Emma a întrecut orice măsură, de data asta.”

În acel moment interveni Cleo. O luă pe Emma de mână și o trase în bucătărie.

— Este pur și simplu surescitată, încercă fata să explice ieșirile prietenei sale și ceru scuze din priviri oaspeților. S-a extenuat dedicându-se total pregătirilor... O scot un pic la aer curat.

Rikki și Cleo se uitau una la alta întrebător. N-aveau nici cea mai vagă idee ce se întâmpla cu

Emma. Însă un lucru era sigur: trebuia scoasă din peisaj. Doar că Emma n-avea deloc chef să plece de la petrecerea organizată chiar de ea.

Între timp, mătușa Thea și bunica stăteau pe canapea și discutau despre fată. Amândouă aruncau priviri insistente în direcția Emmei.

— Ce Dumnezeu s-o fi întâmplat cu Emma? se miră bunica.

— Ce știi eu? răspunse mătușa Thea. Îți spun un singur lucru: după evenimentul ăsta, o să vorbesc neapărat cu Neil. Fata asta e scăpată de sub control! Ai auzit cum a vorbit cu doctorul? A fost cumplit de nepoliticoasă...

— Mătușă Thea! strigă Emma din bucătărie, întrerupând discuția celor două.

Mătușa privi în direcția fetei, care afișa un zâmbet larg.

Ca la un semn, toți oaspeții își întrerupseră conversațiile. Cu toții își întoarseră privirile, curioși. Nu erau obișnuiți cu un asemenea comportament din partea Emmei. Fără să vrea, devenise atracția serii.

— Fusta ta... se strâmbă Emma. Ai furat cumva pătura noastră pentru picnic?

După ceva eforturi, Cleo reuși în cele din urmă s-o scoată pe Emma din casă. Spera ca aerul răcoros al nopții să-i facă bine prietenei sale și poate să-i limpezească mintea. Răsuflă ușurată, văzând că nu le urmase nimeni, și o conduse pe Emma până la șezlongurile de pe marginea piscinei. Luminile se oglindeau în apă și pe fețele fetelor.

Stăteau una lângă alta fără să scoată un sunet fiecare preocupată de propriile gânduri.

„Habar n-am ce se întâmplă cu Emma în seara asta”, își zise Cleo îngrijorată. „De săptămâni întregi vorbește numai despre petrecerea asta și despre cât e de important pentru ea ca totul să fie perfect. Iar acum, pare mai degrabă pornită să strice totul.”

Cleo era conștientă că trebuia să discute cu Emma despre lucrurile astea, în calitate de cea mai bună prietenă. Dar de unde să înceapă? Îi era teamă...

„Sunt prea lașă ca să vorbesc despre comportamentul ei”, recunoscu Cleo. „Nici în gând nu pot! Dar cine s-o facă, dacă nu eu?”

În cele din urmă, își făcu un strop de curaj. Tocmai când să deschidă gura, Emma rupse tăcerea:

— Ai observat cât de ciudat arată oamenii în seara asta? chicoti ea. Picioarele lor sunt cumva pe dos!

Speriată, Cleo se uită la Emma. Aceasta stătea lungită pe un șezlong, cu brațele căzute, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

„E clar că nu-și dă seama că se comportă aiurea”, își zise Cleo, șocată de reacția prietenei sale. „Parc-ar vorbi despre cel mai firesc lucru din lume.”

Emma nu reacționează la expresia uluită a lui Cleo. Luă tăcerea ei ca pe un semn încurajator.

— Deci, peștii, de exemplu... continuă ea, dusă pe gânduri. Peștii sunt construiți ca lumea!

— Vrei să-ți aduc ceva? o întreabă Cleo, încercând să-i rupă ciudata înlanțuire a gândurilor.

Sub nicio formă nu trebuia să se întoarcă în casă! Discuția lua o turnură care nu-i plăcea deloc.

Emma se uită surprinsă la Cleo, după care ceru pofticioasă:

— Aș vrea un sendviș cu brânză... Un sendviș cu brânză și sardine.

Cleo dădu din cap și se ridică să meargă în bucătărie. „Poate c-o să-și revină, dacă o să mănânce un pic”, își zise Cleo îngrijorată.

— O secundă, interveni Emma. Lasă brânza și pâinea! Adu-mi doar sardine.

— OK, răspunse Cleo, purtându-se de parcă cel mai normal lucru din lume era să mănânci sardine goale. „Poate pentru o pisică...” explodă ea în gând.

Încă o dată se uită la Emma, neliniștită.

— Nu te mișca de-aici, OK? Mă întorc imediat.

Emma se uită la ea și dădu cuminte din cap.

— O să rămân fix aici, zise ea fericită, se așează mai bine în șezlong și închise ochii.

Cleo se mai uită o dată la Emma, de control, după care fugi în casă și închise ușa în urma ei. N-ar fi fost deloc indicat ca musafirii să meargă în grădină și s-o deranjeze pe Emma.

„Dacă am noroc, poate că adoarme puțin și dup-aia o să se simtă mai bine”, spera Cleo.

Dar Emma nu adormi. Chiar și cu ochii închiși simțea luna plină, care ieșise iarăși din nori. „Este ca și cum cineva ți-ar ține o făclia aprinsă aproape de față sau ar intra în cameră și ar aprinde lumina când dormi... Pur și simplu, simt luna plină. Dar poate că și pleoapele mele sunt mai subțiri decât îmi imaginez!” Deschise ochii din nou și privi luna strălucitoare. „Ce minunat arată! Atât de... bătrână și de înțeleaptă!”

Gândurile îi invadară din nou mintea. Parcă erau niște amintiri, dar nu ale ei. Descoperi trei sirene care înotau. Dar nu erau ea, Cleo și Rikki. Pe fetele astea nu le mai văzuse niciodată. Erau niște străine. Aveau părul tuns scurt, bărbătește, și purtau la gât niște șiraguri de pietre mici, strălucitoare. Emma avea senzația că urmărea un film în mintea ei. Era ca un vis, cu toate că știa bine că nu dormea.

Cele trei fete se întoarseră și-i făcură semn cu mâna. O îndemnau să le urmeze.

Așa că Emma sări din șezlong – era încă hipnotizată de razele strălucitoare ale lunii. Ca un somnambul porni pe cărare, spre canalul din spatele casei. Ajunsă acolo, rămase ca împietrită, privind apa rece și liniștită.

„Lumina lunii reflectată în apă arăta ca o potecă de argint... o potecă de argint pe care trebuie să pornesc, ca să ajung în cel mai minunat loc din lume sau din Univers. Știu unde mă așteaptă fetele.”

Emma zâmbi, apoi își scoase frumoșii ei pantofi noi și sări în apă.

În câteva secunde simți bine cunoscutele furnicături în picioare, de parcă acolo ar fi fost sute de bule de aer care o gădilau.

Dispăru, cu o puternică lovitură de coadă...

Capitolul 5

Domnul Gilbert era complet epuizat după jocul de squash. În afară de asta, îi era o foame de lup. „Cu siguranță a gătit nevastă-mea ceva special pentru azi”, se gândi el. „Doar e ziua mea de naștere!” De-abia aștepta să-și petreacă seara împreună cu familia. „Emma și Elliot sunt întotdeauna atât de agitați, când e ziua mea!” se gândi el amuzat. „Uneori mă gândesc că se bucură mai mult de ziua mea decât de a lor.” Când ajunse la poartă, își dădu seama cât de bine se simțea acasă. Un lucru era însă ciudat: nu ardea nicio lumină.

Puțin neliniștit, scoase cheile din geanta sport, descuie și aruncă apoi geanta într-un colț. „Ce ciudat!” se gândi el. „Unde să fie cu toții? E întuneric beznă în casă, de parc-ar fi uitat de ziua mea...”

Deodată, cineva bâjbâi pe la întrerupător și, în câteva fracțiuni de secundă, casa fu din nou invadată de lumină.

— Suuur-priiii-zăăă!!! strigară oaspeții în cor, ieșind fiecare din ascunzătoare.

Tatăl Emmei răsă cu poftă, când Elliot și soția sa îl luară în brațe ca să-l felicite.

— La mulți ani! zise doamna Gilbert emoționată.

— Asta da, surpriză! spuse domnul Gilbert fericit, îmbrățișându-și soția. Îți mulțumesc, draga mea. Nu m-am așteptat la așa ceva.

— O, nu-mi mulțumi mie! A fost ideea Emmei. Ea a organizat toată petrecerea, îi explică mândră soția sa.

Domnul Gilbert își roti privirea prin casă, își salută prietenii și partenerii de afaceri. Apoi se duse la mama sa, pe care o îmbrățișă cu drag.

— Dar unde este fenomenala mea fiică? întrebă el, căutând-o pe Emma prin jur.

— Mă duc eu după ea, îl liniști Rikki, care se afla chiar lângă sărbătorit.

În timp ce domnul Gilbert își saluta oaspeții, Rikki fugi în bucătărie, s-o caute pe Emma. Dar acolo era doar Cleo, care se lupta cu o conservă de sardine.

— Niciodată nu reușesc să desfac chestiile astea, se enervă ea.

— Vrei să mănânci sardine? o întrebă Rikki dezarmată.

— Nu, evident că nu! Sunt pentru Emma, se grăbi ea să explice. Se cutremura chiar la gândul că ar putea băga în gură o chestie uleioasă și urât mirositoare.

— Unde-i Emma? întrebă Rikki.

— Păi, afară... Am lăsat-o acolo câteva minute, zise Cleo, chinându-se încă să deschidă conserva.

— Singură? Afară?

Rikki părea îngrijorată. Ceva nu era în ordine.

Cele două fete se priviră o clipă. Cleo vârî conserva în buzunarul jachetei și o zbughi afară. Rikki, după ea.

Am lăsat-o aici, pe șezlong, acum două minute, se smiorcăi Cleo și se uită derutată în jur. Nici urmă de Cleo.

— Așa o fi, dar acum nu mai e, constată Rikki sec.

Știa că n-avea niciun sens s-o facă pe Cleo vinovată de cele întâmplate.

— Nu cred c-a putut ajunge prea departe, se gândi ea cu voce tare. Hai pe chei, poate că s-a dus să ia o gură de aer proaspăt!

— Of, Rikki, sper că e bine... Toată seara s-a purtat extrem de ciudat, se frământă Cleo.

— Da, știu, răspunse Rikki morocănoasă și fugi spre canal.

Emma înota elegantă ca un delfin. Mii de bule argintii marceau drumul pe care îl parcursese.

„Niciodată nu m-am simțit atât de liberă”, se gândi ea, bucurându-se de curentul de apă care-i mângâia pielea și părul. Fiecare bucățică din trupul ei era una cu oceanul și experimenta toate senzațiile din adâncuri.

Deodată, Emma simți că se apropia de tărâmul visat. Așa că ieși la suprafața apei, pentru a se orienta. Tocmai în acest moment, luna se ivi dintre nori, scăldând în razele ei contururile Insulei Mako.

„Insula Mako...” oftă Emma. „Aici a început totul... Cum de mi-am dorit să mă întorc la vechea mea viață? Sunt sirenă... Vechea Emma nu mai există. Liberă ca un pește asta sunt acum!”

— Uite pantofii noi ai Emmei! strigă Rikki, când se apropie de țărm.

Cele două fete fugiră într-acolo și ridicară pantofii, cercetându-i.

„Sunt uscați, un semn bun”, se gândi Rikki. „Asta înseamnă că nu și-a pierdut mințile de tot, dacă mai știe că trebuie să te descalți înainte de a intra în apă.”

— Ceva nu-i în ordine, constată Cleo mirată.

Se uită în jur, apoi alergă la marginea apei și se uită în zare. Chiar în acel moment auzi pași în spatele ei, pe podețul de lemn. Era Lewis, care le căuta.

— Unde-ați fost, oameni buni? întrebă el, fericit că le descoperise pe fete. Ați văzut-o cumva pe Emma?

— Am găsit ăștia aici, îi spuse Cleo și-i arată pantofii.

Se uită îngrijorată la Lewis.

— Sunt ai Emmei? întrebă Lewis.

Preocupați de dispariția Emmei, cei trei nici nu observară când norii se retraseră, iar luna învălui totul într-o lumină albă, blândă.

Atracția pe care luna o exercita asupra lui Rikki și Cleo deveni insuportabilă. Fetele priveau fascinate spectacolul de lumină.

— ăștia-s pantofii Emmei? repetă Lewis întrebarea, privind-o fix pe Cleo.

„Ce naiba s-a-ntâmplat deodată cu ele?” se întrebă el. „Se poartă de parc-ar fi... în transă. Sunt plecate...”

Pocni din degete chiar sub ochii lui Cleo – nimic.

Apoi încercă și cu Rikki.

— Rikki? zise el tare.

Nu se întâmplă nimic.

Se întoarse din nou spre Cleo. Îi lua obrazii în palme.

— Cleo?

„Nu reacționează. Ce interesant... Sunt ca vrăjite...”

Lewis privea când luna, când pe prietenele sale. Amândouă păreau hipnotizate de astru.

„Asta trebuie să fie!” își zise el brusc, în sfârșit, înțelesese despre ce era vorba, luna exercită o influență extraordinară asupra lor o nouă și interesantă variantă a acestei povești cu sirene.” Lewis zâmbi. „Se pare că luna le-a vrăjit... adică, ele nici nu știu ce se întâmplă în jur. Iar pe de altă parte, asta pentru mine înseamnă...”

Se întoarse răzând răutăcios spre Rikki. „...că a venit momentul să plătească pentru câteva mojicii!”

Ridică mâna spre Rikki. O dată, doar o dată voia s-o tragă de cozi. „Asta-i pentru că ești mereu atât de sarcastică și de răutăcioasă!” se gândi el.

Tocmai atunci, luna intră din nou în nori, iar influența ei asupra fetelor dispăru.

Fulgerător, Rikki îl apucă pe Lewis de încheietura mâinii.

— Asta ar fi o mare greșeală! îl avertiză ea.

Lewis își retrase brațul, cu ceva efort, și-și mută privirile de la Rikki la Cleo.

— Îmi pare rău, dar voi erați duse cu totul când a apărut luna, le explică el rapid, afișând un zâmbet larg. „Puah, era cât pe ce să mă prindă și pe mine!” zise el ușurat și trase adânc aer în piept.

Și Cleo se uită șocată la Rikki. Își aduse aminte de discuția din parc, cu femeia îmbrăcată în albastru.

— Asta a vrut să spună doamna în vârstă, zise ea agitată. A vrut să ne avertizeze!

Rikki aprobă din cap. Lewis, în schimb, nu mai pricepea nimic. Pe de altă parte, rolul lui era să le sprijine pe fete. Deci, cine le mai cunoștea secretul?

— Care doamnă în vârstă? întrebă el și încercă să nu pară jignit.

— Și în prima noapte, când am fost pe Insula Mako, a fost lună plină, își aminti Rikki, ignorând cu nonșalanță întrebarea lui Lewis.

Deodată auziră un plescăit în mare. Alergară imediat în direcția aceea.

Era Emma. Fata îi privea fericită.

— Trebuie să veniți și voi! îi invită ea entuziasmată.

Cu o mișcare grațioasă, își dădu părul pe spate și privi spre cer, plutind în apa oceanului.

— Insula Mako este fascinantă pe timpul nopții, suspină ea, plimbându-și privirile languroase de la prietenii ei la stele. Părea că tot ceea ce vedea îi înrăutățea starea.

Lewis înghiți cu noduri. N-o mai văzuse niciodată pe Emma comportându-se așa. Flirta cumva cu el? Indiferent care ora situația, nu se simțea în apele lui.

— N-ați văzut niciodată ceva mai frumos! adăugă Emma, fără să-și dezlipească privirile de la Lewis.

Rikki începuse să se sature. „Lucrurile scapă de sub control”, se gândi ea.

Trebuie neapărat s-o scoatem pe Emma din apă, s-o uscăm și s-o ducem în casă.” Vedea că și pentru Lewis situația devenise penibilă. „Ca să nu mai vorbim cât de furioasă va fi Emma când va afla cum s-a comportat! Dacă-și va mai reveni vreodată...” își zise ea îngrijorată.

— Scoate-o din apă, Lewis! Acum! îi ceru prietenului ei.

Dar Lewis făcu un pas în spate și o privi disperat.

— Eu? De ce tocmai eu? întrebă el cu vocea sugrumată.

— Pentru că noi nu avem voie sub nicio formă să ne udăm, pricepi? îi explică Rikki. Am cădea și noi sub vraja lunii. Și-atunci ar trebui să ne scoți pe toate din apă!

Lewis se cutremură la gândul că și ele s-ar fi putut comporta ca Emma. Își imagina cum ar fi fost să aibă de-a face cu trei sirene nebune, pe care să le scoată din valuri.

— Haideți cu mine pe Insula Mako, îi ademenea Emma din apă. Este un loc minunat! Ca o Țară a Minunilor subacvatică...

Cleo și Rikki se priveau deja temătoare. Lucrurile se înrăutățeau de la un minut la altul.

— Mmmm... torcea Emma. Am putea trăi acolo pentru totdeauna, își ispita ea prietenii.

„OK, gata, mi-a ajuns!” își zise Lewis disperat. Trase adânc aer în piept. „N-o să fie ușor.”

— Bineînțeles că venim cu tine, Emma. Întinde-mi mâna și arată-mi drumul, îi ceru el, de parcă avea în fața lui un copil mic.

Apoi se aplecă încet spre ea. Dar Emma nu căzu în plasă. Îl privi câteva clipe, de parcă intuia că i se întindea o capcană. Îl apucă de mână și... pleosc, Lewis ateriză în apă!

Nici nu se dumiri ce i se întâmpla. Cu o secundă în urmă, încă se mai afla pe podeț, Totul era

cald și uscat, iar apoi se trezise în apă, „Nu văd nimic!” se gândi el, dând din mâini disperat, ca să-și găsească echilibrul.

Deodată simți ceva rece și alunecos, foarte aproape de el, Țipă speriat și încercă să scape de acel ceva.

Dar îl urmărea! Totodată, auzea râsul strident al Emmei. Era coada ei de pește!... Se potoli și se strădui să iasă la suprafață, Emma râdea cu poftă, ridicând din umeri, nevinovată. Pentru ea fusese doar un joc.

Necăjit, ieși la suprafață și se uită în îmbufnat la Cleo și la Rikki.

— Foarte frumos! Acum arăt ca un câine ud. A fost o idee fantastică, Rikki, zise el sarcastic. Acum ajutați-mă și pe mine...

— Îmi pare rău, Lewis, dar știi că nu putem. Povestea cu sirenele... îți amintești? îi zise Rikki scuizându-se. Trebuie să înoti până la scara de colo, adăugă ea apoi, arătând spre celălalt capăt al canalului.

Lewis se întoarse și porni înot.

— Iar tu, îi porunci el Emmei, tu vii după mine!

Emma plesni fericită din coadă și porni în urma prietenului ei.

Cu chiu, cu vai, Lewis reuși s-o scoată pe Emma din apă. O luă pe umăr ca pe un sac și-o așeză pe un șezlong ceva meu retras, după ce se prăbuși la pământ și-și trase un pic sufletul. Fiecare dintre

noi poate ieși pe rând ca vadă de ea, fără să fie zărit din ușa casei. Feriga asta e ca un paravan.

— Bună idee, îl laudă Cleo zâmbind.

„Lewis se gândește mereu la toate își zise ea, tare bucurasă că-l aveau de partea lor. „E întotdeauna alături de noi și are o soluție la orice problemă, „

Între timp, Emma se uita nestingherită în jur.

— Nu înțeleg de ce nu vreți să mergeți pe Insula Mako! E minunat acolo, începu ea din nou. Da, bine, atunci ce-aveți chef să faceți?

Rikki, Cleo și Lewis n-o băgau în seamă. Fiecare dintre ei încerca să-și imagineze următorii pași.

— Ce zici dacă te uscăm și mergem împreună înapoi la petrecere? Încercă Rikki.

Emma ridică din umeri.

— OK, dacă asta vrei, hai să mergem!

Încercă să se ridice, dar coada uriașă o ținea pe loc. Aproape că se răsturnă, cu șezlong cu tot.

— Stai încet, o rugă Lewis și coborî ușor spătarul. Nu ne grăbim, bine?

Se întoarse apoi și o rugă pe Rikki s-o usuce pe Emma, cu puterile ei speciale.

— Poți să faci asta, nu? încercă el să se asigure.

Rikki dădu din cap și-și așeză mâna deasupra cozii Emmei. În același timp, se gândi la tot felul de lucruri fierbinți: razele soarelui, o sobă încinsă, foc...

Nu dură mult până când apa începu să se evapore. Din coadă începură să cadă stropi mari. Emma se așeză mai comod, cu ochii închiși.

— O, Rikki, ce bine e! chicoti ea. Mă simt de parcă m-ai gădila!

Cleo și Rikki își întoarseră privirile. Cu cât o aveau mai repede pe vechea Emma cu atât mai bine.

După câteva minute, Rikki se opri.

— Nu se întâmplă nimic, se plânse ea. Coada ar fi trebuit să dispară de mult!...

O atinse cu grijă pe coadă.

— Este absolut uscată, numai că n-a dispărut. Ce se întâmplă?

— E din cauza lunii pline, zise Cleo temătoare, Asta mi-a spus și femeia în vârstă.

— La care femeie te referi? o luă la rost Lewis, iritat.

Înainte ca fata să apuce să-i răspundă, Emma interveni din nou:

— Mie-mi place coada de pește așa cum e, constată ea zâmbind tâmp spre figurile uluite ale prietenilor ei. E perfectă!

În liniștea apăsătoare care se lăsă, auziră deodată pași. Cineva ieșise pe terasă.

Mătușa Thea părea s-o caute pe Emma și auzise voci lângă piscină.

— Emma, tu ești? întrebă ea.

În secunda doi, Lewis îi acoperise Emmei gura cu mâna. „Asta ar fi ultimul lucru de care avem nevoie”, se gândi el iritat.

Cleo și Rikki săriră imediat în picioare și scoaseră capul din tufiș. N-avea sens să se prefacă. Mătușa Thea le auzise.

— Nu, noi suntem, răspunse Cleo zâmbind larg. Cleo și Rikki... Am ieșit puțin la aer.

Dar mătușa Thea nu se lăsă cu una, cu două. Era foarte sigură că auzise vocea nepoatei sale.

— O caut pe Emma. A venit tatăl ei, zise ea îndoită, mirându-se ce căutau cele două fete la piscină. Doar petrecerea era înăuntru și ar fi trebuit să împartă gustări și băuturi.

Cleo se uită spre Lewis. Acesta făcea semne cu capul înspre mătușa Thea. Ar fi fost mai bine ca cele două fete să se îndrepte spre casă, înainte ca ea să vină în tufișuri și să vadă ce se întâmplă acolo. Așa că fetele ieșiră dintre ferigi și pășiră hotărâte spre mătușa Emmei. Încercau să pară cât mai nevinovate.

— Ce noapte minunată! începu Cleo

Rikki încuviință și ea din cap, zâmbind spre mătușa Thea.

— Dar aveți grijă la lilieci, adăugă ea.

— Lilieci? întrebă mătușa Emmei uitându-se speriată în jur. Totul părea dintr-odată negru și periculos. „În ori moment ar putea să mă atace o fiară din aia mică”, se gândi ea cu groază.

Lewis, care era încă ascuns între ferigi și-i ținea gura Emmei acoperită, începu să-și facă griji.

„Dacă luna iese iar din nori și fetele încep să vorbească vrute și nevrute, avem o mare problemă”, se gândea și nu se simțea deloc în apele lui. „Da mă furizez din spate și folosesc ferigile paravan, poate că reușesc să-i distrag atenția mătușii Thea. Aș putea să-i spun că o caută fratele dumneaei. Dar asta ar însemna s-o las pe Emma pentru o clipă singură – cine știe ce mai iese! La cum stau lucrurile acum...”

Se uită la Emma. Ea stătea absolut relaxată pe șezlong și dădea din când în când ușor din coadă. Părea că n-o interesa câtuși de puțin ce se întâmplă în jurul ei.

„Trebuie să risc”, hotărî el. O privire spre cer îi confirmă decizia. Norii se subțiau tot mai mult în partea de est – un semn că luna avea s-apară în curând.

Cu mare grijă își luă mâna de pe gura Emmei. Apoi se uită la ea cu atenție. Poate că o putea convinge să stea liniștită, Ea nu părea să priceapă nimic din ce se întâmpla. Așa că Lewis se strecură printre tufișuri. Știa că putea s-ajungă la mătușa Thea și s-o ademenească în casă. Dar trebuia să se grăbească. Luna nu părea să-i lase prea mult timp. Pe de altă parte, Rikki și Cleo încercau și ele s-o trimită pe femeie în casă, spunându-i tot felul de povești de groază despre lilieci.

— În seara asta sunt chiar mulți! Roiuri întregi de lilieci, îi explica Rikki privind spre cer.

Spera ca măcar unul să zboare pe terasă, ca să-i susțină vorbele.

— Sunt mii, adăugă ea, părând foarte bine informată. Dădea impresia că se pricepe grozav la micile dihănii.

După un timp, truda ei păru să dea roade. Mătușa Thea le privea când pe una, când pe alta. Nu-i prea plăceau liliecii și ar fi vrut să intre cât mai repede în casă. Dar aici, afară, ceva i se părea ciudat. Nu putea să lase lucrurile așa.

Deodată se auzi un foșnet din tufișuri. Mătușa Emmei tresări de spaimă.

„Să fi fost un liliac?” se întrebă ea și porni cu grijă spre ușă.

În locul micuțului mamifer, apăru însă Emma, a cărei fețișoară se ivi dintre ferigi și-i fixă curioasă.

Cleo și Rikki traseră adânc aer în piept. Cu ochii cât cepele, se uitau la mătușa Thea. Ce să facă acum? Fetele o mințiseră, iar ea știa asta. Să se prefacă oare că nu știau că Emma se afla acolo?

— Bună, mătușă Thea! strigă Emma din tufiș. Nu vrei să vii și tu pe Insula Mako?

Mătușa se îmbătoșă și se uită acuzator spre prietenele Emmei.

„OK, ne-a prins cu minciuna... Nici nu mă interesează”, își zise Rikki. „Dar unde e Lewis? Trebuia să aibă grijă de Emma!” Indiferent cum stătea treaba, era prea târziu să mai arunce vina în cârca vreunuia dintre ei. Mătușa Thea o descoperise pe Emma, iar asta deja era de rău!

Din fericire, nu i se vedea și restul corpului, din partea asta de terasă. Doar fața îi ieșea dintre frunze. Dar n-ar fi fost mare lucru ca mătușa Thea să facă trei pași până la nepoată.

„Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc la asta!” își zise Cleo panicată. Își dorea din suflet să fugă în casă și să scape de situația asta penibilă. „Nu, Emma e prietena mea cea mai bună. Indiferent ce se va întâmpla, nu pot s-o părăsesc.”

Tocmai în acel moment apăru Lewis, din cealaltă parte, printre tufișuri.

— Bună! strigă el tare, încercând să-i distragă atenția mătușii Thea. Emma nu e chiar în apele ei în seara asta.

Ridică din umeri și afișă un zâmbet larg, înainte să dea drumul ferigilor care-l plesniră peste față. După o mică luptă cu verdeța, Lewis reuși să ajungă până la Emma și s-o sustragă privirilor mătușii.

Mătușa Thea se săturase.

„Mai întâi îmi spun fetele astea numai bazaconii, apoi îmi descopăr nepoata între ferigi, cu un băiat care se comportă ciudat și vorbește tot felul de prostii!”

— Ce fac Neil și Lisa cu biata copilă? se îmbufnă mătușa vizibil.

Apoi se întoarse pe călcâie și dispăru în casă. „Nu știu ce naiba se petrece aici”, își zise ea, „dar e cazul s-avem un consiliu de familie!”

Capitolul 6

Nimeni nu mișcă un deget, până când ușa se închise în urma mătușii Thea.

— Puah, a fost cât pe-aci! zise Cleo și răsufală ușurată, fugind împreună cu Rikki spre locul în care se afla Emma.

Cei trei prieteni se așezară lângă Emma, care încă mai zâmbea și dădea veselă din coadă. „Ce bine ne distrăm în noaptea asta!” chicoti în sinea ei.

— Trebuie să găsim o soluție, înainte s-o caute și părinții, hotărî Rikki și încercă să pună la cale o evadare.

Cleo, în schimb, scoase desfășuratorul din buzunar, ca să vadă ce urma.

— Este ora 21.08. Conform planului Emmei, Elliot cântă la oboi până la 21.10. Avem fix două minute la dispoziție, constată ea, privindu-i întrebătoare pe Rikki și pe Lewis.

Dar, taman atunci, se auzi un zgomot straniu: era stomacul Emmei, care chiorăia de foame.

— Trebuie să mănânc ceva neapărat, constată Emma. Imediat! Altfel mor de foame!

— Sardinele! zise Cleo repede, amintindu-și că băgase conserva în buzunar.

O scoase și i-o dădu Emmei, care o desfăcu imediat, cu mare ușurință, și deja înfuleca peștișorii.

Lewis, Cleo și Rikki se uitau la ea fără să scoată un sunet, strâmbându-se însă la mirosul de pește conservat. Chiar și Cleo, al cărei tată era pescar, avea impresia că mirosul era insuportabil.

„Ce ciudat!” se gândi Rikki, simțind cum i se strânge stomacul cu fiecare pește înghițit de Emma.

— Ăăă... ia te uită, începu Lewis, care nu-și putea dezlipi privirea de la Emma. Cât e de hămesită, după felul în care înfulecă peștii! Trebuie s-o ducem pe Emma la loc sigur, în casă, și după aia să ne amestecăm printre oaspeți. Dacă dispărem cu toții, o să pară suspect. Asta, în cazul în care mătușa Thea nu le-a spus deja tuturor că Emma este afară.

— Super, Einstein! Nu ți se pare că, pentru oamenii ăștia, este oricum ciudat că Emma lipsește de la petrecerea tatălui ei? îl atacă Rikki.

— Ai cumva vreo idee mai bună? se înfipse și Lewis, enervat.

— Hei, oameni buni, n-avem timp de ceartă! interveni Cleo. Hai s-o luăm pe Emma de pe șezlong, înainte ca mătușa Thea să vină după ea.

Lewis și Rikki se priviră fix, furioși. Își trimiteau unul altuia săgeți otrăvite și scrâșneau din dinți.

— Haideți! se rătoi Cleo.

— Poftim! Din partea mea! se miorlăi Lewis. Am putea s-o băgăm în jacuzzi, poate că acolo va sta cuminte.

Apoi se uită insistent la Emma, care de altfel nici nu băga de seamă ce stres le provocase prietenilor ei. Scoase pur și simplu limba la ei și râse în hohote de această obrăznicie.

Cei trei reușiră cu greu s-o arunce până la urmă în piscină. Cleo îi ținea capul, Rikki o cuprinsese de mijloc, iar Lewis îi împinsese coada în bazin.

— Mă duc să aprind luminile și să pornesc suflantele, le explică el fetelor. Dacă totul în jurul ei strălucește și bolborosește, cu puțin noroc, nimeni nu-i va vedea coada.

— Bună idee, încuviință Rikki, ștergând practic cu buretele cearta de acum câteva minute.

Așa că Lewis fugi în casă, lăsându-le pe Cleo și pe Rikki lângă piscină. Amândouă o urmăreau cu atenție pe prietena lor.

— Nu face zgomot și stai aici! Clar? îl porunci Rikki, de parc-ar fi vorbit cu un copil mic.

În acel moment, apa începu să bolborosească. Însemna că Lewis găsisese întrerupătorul. Emma se unduia fericită printre bulbuci. Se uita nevinovată la prietenele ei.

Rikki și Cleo se priviră cu subînțeles. Apoi se îndreptară spre casă. La jumătate drumului, le opri însă Lewis.

— Hei, drăguțelor, nu pot să intru în halul ăsta în casă, zise el, arătând spre hainele ude.

— Nicio problemă, răspunse Rikki rânjind. Ce-ai zice de o... uscare la abur?

Lewis oftă resemnat. Nu-i convenea câtuși de puțin să se expună puterilor magice ale lui Rikki. Era convins că ea încă nu știa să le stăpânească pe deplin. Dar... n-avea de ales.

— OK, oftă el din nou. Unde vrei să mergem?

Rikki și Cleo se priviră scurt.

— În camera Emmei. Acolo ar trebui să fim în siguranță. Oricine a căutat-o pe Emma a fost deja acolo, zise Cleo.

Rikki era perplexă. Atâta logică într-o singură frază nu auzise niciodată de la Cleo nici măcar o dată, de când se cunoșteau.

„Impresionant”, se gândi ea. „Poate că, sub influența lunii pline, Cleo este altfel decât o știm. De regulă, este haotică și derutată. Asemenea idei clare sunt, de obicei, privilegiul Emmei.”

Rikki se uită spre piscină, unde Emma se bălăcea și fredona liniștită. „Subliniez: de obicei!” adăugă ea morocănoasă.

— În plus, am observat că fereastra de la camera ei este întredeschisă. Asta înseamnă că ne putem furișa înăuntru, fără să patrulăm printre oaspeți, continuă Cleo, bucuroasă că-și descoperea talentul organizatoric.

— Haideți, atunci! le îndemnă Lewis și se îndreptă spre fereastră. O împinse cu atenție și se cățăra înăuntru. Cleo și Rikki îl urmară.

Doar o secundă mai târziu, Byron răsări de după colț.

Emma îi sugerase o scurtătură, pe unde putea ajunge foarte repede de la casa lui la petrecere. Exista o cărăruie pe lângă canal. Ajunsese bine, doar că acum, pe întuneric, nu găsea intrarea în casă. De zece minute se tot învârtea în jurul casei printre tufișuri.

„Trebuie să fie o ușă pe undeva pe-aici se gândi el, când își auzi numele strigat.

— Byron! gănguri Emma languroasă. Sunt aici!

Băiatul se întoarse și o zări pe Emma nu departe de el, în piscină. Brațele ei se odihneau pe marginea piscinei și își sprijinea bărbia în palmă. Zâmbea drăgăstos.

— Grozav! Ți-ai pornit jacuzzi-ul, constată el, sprijinindu-se de verandă. Încearca să pară cât mai atrăgător. Cum e apa?

— Apropie-te și-o să afli!

Byron ridică din sprâncene uimit. Latura asta a Emmei n-o cunoștea, dar îi plăcea, chiar mult de tot.

— Hai, apropie-te, Byron...

Emma torcea ca o pisicuță și se împingea în sus pe marginea bazinului. Apoi alunecă din nou în apă și îl privi languros printre genele lungi și ude.

Byron se apropie de piscină și îngenunche lângă ea.

— Mai aproape, șopti Emma, Se aplecă spre el, până când fețele lor aproape că se atinseră.

Byron îi zâmbi seducător. Încet, își întoarse buzele spre ea... dar se ridică brusc, strâmbând din

nas.

— Ai mâncat cumva sardine? întrebă el, simțindu-i respirația grea.

Emma nu-i răspunse. Zâmbea cu ochii închiși. Își mai ridică un pic trupul din apă, până când îi simți buzele. Îl sărută cu patimă – era marea ei dragoste.

În spatele celor doi îndrăgostiți, se ivi Elliot, cu oboiul în mână. Îl trimisese mama s-o caute pe Emma. Și iată c-o găsisese. Uluit, privea scena de la piscină. Nu-i venea să-și creadă ochilor! Se întoarse scurt și fugi înapoi în casă. Trebuia neapărat să le găsească pe Cleo și pe Rikki. Nu putea să-i spună mamei că Emma se săruta în piscină cu profesorul lui de surfing.

Le găsi pe fete în bucătărie, pregătind noi băuturi pentru musafiri.

— Am găsit-o pe Emma, se repezi el. Este afară, în jacuzzi.

— Ai vorbit cu ea? îl întrebă Rikki, încercând să nu arate cât era de îngrijorată.

— Nu... era destul de... ocupată, răspunse el reținut și strâmbă din nas. Se săruta cu Byron.

Cleo tresări speriată. Asta mai lipsea! „Doamne, devine tot mai complicat mai periculos!” se gândi ea. Cu blândețe, îl dădu pe Elliot la o parte și o zbughi afară. „Sper că nu-i prea târziu!”

Rikki îl mângâie pe cap pe Elliot și țâșni după Cleo. „Sper că n-o să fie prea șocat de ce-a văzut!” își spuse ea.

Elliot rămăsese singur în bucătărie, cu ochii după fete. Era bucuros că se ocupa altcineva de problemă. „Câhhh!” se gândi el. „Sărut!”

Rikki nici nu ieșise bine din casă, când o auzi pe Cleo țipând:

— Potoliți-vă! Terminați odată!

Tonul ei sarcastic îl sperie pe Byron, care sări ca ars. Din plin sărut, ajunse în picioare, drepti.

— Totul e-n ordine, încercă el să se scuze.

Apoi văzu că era doar Cleo, nu mama Emmei, care venea ață spre el. Altfel ar fi fost mult mai rău. Așa că se mai relaxă.

— Interesantă petrecere! zise el, accentuând cuvântul „interesantă”. Îi aruncă Emmei o privire cu subînțeles.

Acum apăruse și Rikki, care se uita uimită la Emma. Nu-i venea să creadă că fata din piscină era prietena ei, atât de timidă și cam de modă veche.

— Ne vedem mai târziu, Byron, continue Emma să flirteze.

— Pe bune, petrecerea asta e grozavă se bucură Byron și dispăru rânjind în casă.

Cleo și Rikki așteptară să plece Byron și o ținură pe Emma cu privirea. Cum puteau să preîntâmpine alte probleme poate mai grave?

— Trebuie s-o ducem în cameră și s-o încuiem acolo, zise Rikki.

— Bine, dar cum? Nu putem s-o transportăm cu șezlongul printre musafiri, se gândi Cleo epuizată.

Cineva tuși în spatele lor. Fetele se-ntoarseră speriate. Din fericire, era Lewis și avea o idee măreață.

Împingea scaunul cu roțile al bunicii Emmei și rânjea mulțumit.

— Ce ziceți de asta? propuse el.

Fetele zâmbiră și ele.

— Minunat! se bucură Cleo. Haideți ducem în camera ei, înainte să mai facă și alte boacâne.

Cu chiu, cu vai, o scoaseră pe Emma din apă și o așezară în scaunul cu roțile. Cu jacheta lui Rikki pe spate și cu pătura bunicii peste coadă, nu mai arăta chiar a sirenă. Puteai să juri că sub pătură erau picioarele fetelor.

Emma părea și ea foarte mulțumită de cum decurgeau lucrurile. Prietenii ei îi spusese că în felul acesta putea să participe și ea la petrecere – evident, o minciună. Dar cum s-o fi scos altfel din apă?

— OK, nu putem să ne oprim în sufragerie! Dacă întreabă cineva, spunem că Emma nu se simte prea bine și o ducem în camera ei. Ideea este s-o ducem mai întâi în bucătărie, iar de-acolo, direct în baia de sus.

Lewis socotise, ca de obicei, totul dinainte. După ce îl uscase Rikki, se amestecase printre musafiri și observase că toți mergeau la toaleta de la parter. De aceea, baia de la etaj era liberă. Acum era momentul să urce scaunul cu roțile pe scări. Abia apoi puteau să se relaxeze un pic.

Capitolul 7

Mătușa Thea stătea la masa din bucătărie și bătea cu degetele în tăblie. Se întreba dacă trebuie să discute cu Lisa și cu Neil despre comportamentul neobișnuit al Emmei.

Un scârțâit îi curmă însă gândurile. În scaunul cu roțile, Emma era plimbată de prietenii ei bizari prin bucătărie.

Mătușa Thea rămase fără grai. Era tare dezamăgită. „Cum de se poate lăsa târâtă într-o asemenea situație jenantă? Se plimbă cu căruțul mamei, în toiul petrecerii... Ce neobrazată!” își certă ea nepoata în gând.

— Aveți un umor cam nesărat, le spuse ea celor patru prieteni, în timp ce Emma îi făcea veselă cu mâna.

— OK, să spunem c-am scăpat de primul obstacol, șopti Lewis.

Totuși, o mai ținu sub observație pe mătușa Thea câteva clipe. Cu ea, nu puteai ști niciodată la ce să te aștepti. „Sper să nu vină după noi!” se gândi el.

Cleo, care se afla în spatele lui, se uita la Lewis. Totul părea în ordine. Mătușa Thea nu dădea semne c-ar fi vrut să-i urmărească.

— Dă-i înainte, Lewis! îl încurajă Cleo, când ajunseră în hol. Trebuie să reușim.

Dar acolo, altă belea: Byron! Stătea cu spatele la ei, uitându-se la ceilalți musafiri.

— Alarmă! Vine al doilea obstacol! mormăi Lewis.

Cleo și Rikki, care erau încă în spatele lui, îl observaseră și ele pe Byron.

„Dacă ne-am putea strecura prin spatele lui fără să ne observe!” se ruga Rikki. Îi aruncă o privire Emmei, ca să vadă dacă și ea îl zărise pe Byron, „Atunci n-ar mai trebui decât să urcăm scările, și gata!”

Din păcate, iubitul Emmei făcu vreo doi pași în spate, iar când trecură pe lângă el, Emma îi dădu o palmă peste fund!

Lewis înghiți în sec și împinse căruțul cu o viteză-record până după colț. Într-o clipă, Byron se întoarse uimit tocmai când Cleo trecea prin dreptul lui.

— Cleo! zise el mirat și zâmbi larg. La asta nu s-ar fi așteptat. Și eu mă bucur să te văd!

Cleo zâmbi nevinovată. Habar n-avea despre ce vorbea Byron. Dar, atâta timp cât n-o întreba de ce se ducea sus, n-o interesa.

„Nu știi ce-au pus în băutură, dar petrecerea este mult mai antrenantă decât mi-am imaginat!” se amuză Byron.

După colț, Emma trase deodată frâna scaunului cu roțile. Drept urmare, prietenii ei se prăvăliră unul peste altul ca într-un joc de domino.

Rânji obraznic. O făcuse intenționat. În fața lor se aflau Zane și Miriam... și se sărutau!

Scârbiți, dar și enervați, cei patru priviră scena, până când Rikki îi puse punct: arăta cu degetul spre gât și scotea sunete de om sugrumat.

Cleo chicoti. „Chiar și într-o asemenea situație, Rikki reușește să-și păstreze simțul umorului”, se gândi ea admirativ.

Miriam și Zane continuau să se sărute. Nu-și dădeau seama că cineva îi privea. De fapt, erau atât de captivați unul de celălalt, că nu și-ar fi observat nici părinții, dacă ar fi apărut în hol. N-ar fi fost exclus, pentru că și ei se aflau la petrecere!

Fără niciun preaviz, Emma ridică mâna și le trimise celor doi puterea ei magică, de rămaseră cu buzele lipite într-un sărut de gheață.

„Captivi în gheață”, se gândi ea și izbucni în hohote de râs. De-abia mai avu timp Lewis să deblocheze frânele scaunului rulant și s-o ia la fugă.

Miriam și Zane simțiră imediat că ceva nu era în ordine. Îi dureau cumplit buzele, încercară să se desprindă. Zadarnic! Erau lipiți de o peliculă de gheață!

Miriam intră în panică. Se sprijini cu mâinile de umerii lui Zane și încercă să-l împingă de lângă ea.

— Mmmmmm... se văicărea el, cu fața schimonosită de durere.

— Mmmmmm, mmmmm... îi răspunse Miriam, cu ochii holbați.

Nu pricepeau nimic din ce se întâmpla.

Din sufragerie, doamna Gilbert auzise râsul fiicei sale. Scoase repede capul pe ușă și-l văzu pe Lewis care împingea scaunul cu roțile.

— Em?... Emma? întrebă ea. Se apropie momentul când trebuie să rostești discursul, draga mea.

Emma se răsuci și-i făcu mamei semn cu mâna, peste spătarul căruțului. Imediat săriră Rikki și Cleo, încercând s-o ascundă pe prietena lor.

— Emma m-a rugat s-o înlocuiesc, sări Cleo. Este cam... emoționată.

— Chiar așa? Asta nu prea se potrivește cu felul ei de-a fi, se miră doamna Gilbert.

Cu timpul, observară și ceilalți musafiri că pe trepte se petrecea ceva ciudat,

Cleo privi cu atenție peste umăr și văzu cum Rikki și Lewis dispăreau cu scaunul rulant.

— M-a implorat să preiau eu rolul el, explică Cleo, încercând să pară sigure pe sine și foarte convingătoare. Zice că nu prea îi iese...

Mama Emmei o privi nedumerită. Nu știa ce se întâmplă, dar ceva nu era în ordine. „Pe de altă parte... după cum s-a comportat Emma în seara asta... poate că, într-adevăr, a rugat-o pe Cleo să țină discursul în locul ei”, se gândi doamna Gilbert.

— Ce să zic... dacă tu crezi că poți Cleo, începu mama Emmei, uitându-se la soțul ei.

Acesta ridică din umeri. Nu asistase la prestația Emmei de mai devreme, așa nu știa că ceva nu era în ordine.

Tocmai la țanc veni această mică pauză – era tot ce-i trebuia lui Cleo.

— Scuzați-mă, vă rog, doamnelor și domnilor... îmi puteți acorda câteva minute? zise ea cu voce tare, cât să acopere gălăgia din sufragerie. Aș vrea să țin un discurs, în locul Emmei, în cinstea tatălui ei.

Îi zâmbi drăgăstos doamnei Gilbert.

La etaj, Lewis deschise ușa de la baie, iar Rikki împinse scaunul cu roțile înăuntru. Amândoi erau epuizați. Nu fusese ușor să urce căruciorul, și așa greu, cu tot cu prietena lor. Iar acum se grăbeau să ajungă înapoi, jos. Nu puteau s-o lase de izbeliște pe Cleo!

— Ce le zice oare musafirilor? șopti Lewis peste capul Emmei.

— A auzit de dimineată o parte din discursul pregătit de Emma – ar trebui să fie OK, răspunse Rikki, rotindu-și privirile prin baie.

O auzeau pe Cleo, care-și căuta disperată cuvintele, încercând să închege un discurs:

— Dragă domnule Gilbert... Tată. Cele mai dragi felicitări pentru cel mai minunat, mai grozav... nu.

Cleo ezită.

„Cu siguranță ridică supărată din sprâncene și încearcă să-și amintească penibilitatea aia de discurs”, se gândi Rikki.

...Nu... cel mai minunat...

— Repede, insistă Rikki, îl apucă pe Lewis de o mânecă și-l trase după ea. Trebuie să oprim chestia asta. Acum!

Emma stătea supărată în scaunul cu roțile.

„Cum îndrăznesc să mă lase singură aici? Am crezut că ne întoarcem la petrecere, și-acum stau închisă-n baie, cu o cadă plină de... O, ia stai puțin!...”

Se apropie de cadă și adulmecă. Erau cutii întregi cu bunătăți din ocean, în secunda următoare, rupsese deja primul ambalaj: era o splendoare de cocteil din fructe de mare cele mai bune pe care le-ar fi putut oferi tatăl lui Cleo.

Emma râse încântată. „Poate că nu-i chiar atât de rău aici...”

Între timp, în sufragerie, domnul și doamna Gilbert își aruncau priviri întrebătoare, ascultând

cum se bâlbâia Cleo.

— ... Ceva, ceva... mormăia ea, căutând cuvintele pe tavan.

Doar ascultase de dimineață discursul Emmei!

— Ăăă... ăăă... se tot chinuia, după care își mai amintea câte-un fragment. ...Cel mai iubit tată din lume.

Bătu fericită din palme. „Mi-am amintit”, se gândi ea.

— Ce-ar fi o lume fără tați? În orice caz, ar fi mai mult loc pentru noi ceilalți, continuă cu entuziasm, râzând singură de gluma ei.

Oaspeții se uitau uluiți unii la alții. Cleo se uită la domnul Gilbert și deodată se așternu liniștea.

— A fost doar o glumă, explică Cleo, care începuse să aibă dubii.

„Îmi pierd audiența!” îi trecu brusc prin minte și intră în panică. Trase de câteva ori aer în piept. „Fac chestia asta pentru Emma. N-am voie să uit asta!” se încurajă ea.

— Tații... Ce-ar fi o lume fără tați? încercă ea din nou.

Deodată, Cleo avu parte de toată atenția. Toată lumea se uita cu interes în direcția ei.

Cel puțin, asta credea ea. N-avea de unde să știe că Zane și Miriam încă se luptau să se elibereze din sărutul de gheață și se năpustiseră în sufragerie. Nimeni nu-i mai acorda atenție lui Cleo! Cu toții se uitau fascinați la spectacolul care se petrecea... în spatele ei.

Un murmur de uimire străbătu încăperea...

Capitolul 8

Doamna Gilbert se săturase. I se adresă în șoaptă lui Elliot, care se nimerea să stea chiar lângă ea.

— Elliot, du-te sus, te rog, și adu platourile cu pește și fructe de mare.

Fratele mai mic al Emmei plecă în fugă prin bucătărie spre casa scârilor. Trebui să se ferească să nu-l dărâme Zane, care încă se chinuia să se desprindă de Miriam.

Pe scări dădu de Lewis și de Rikki.

— Știți cumva unde e Emma? îi întrebă el.

— Trebuie să se odihnească un pic. Este în baie... răspunse Rikki. Și face un pic de yoga.

„E cea mai lamentabilă scuză pe care am găsit-o vreodată!” își reproșă supărată. „Minunat! Emma e înnebunită după băieți, Cleo nu mai poate gândi logic... Iar eu? Eu devin plictisitoare. Supertare!”

Elliot se uită mirat la Rikki. Fata vorbea altfel decât de obicei. Apoi se auzi din nou cum Cleo încerca să închege două vorbe în fața musafirilor.

— Domnul Gilbert este și un om foarte atent, le explică ea oaspeților. Știu că aveam vreo doisprezece ani când a făcut ceva foarte drăguț pentru mine: un sendviș cu brânză. Eu sunt alergică la lactoză și l-am scuipat... dar a fost frumos din partea dumnealui.

Domnul Gilbert nu mai știa ce să spună. Totul începuse să devină penibil. „Trebuia să fie o petrecere-surpriză. Și, într-adevăr, am parte de multe surprize în seara asta”, se gândea el, străduindu-se să zâmbească. Nimeni nu trebuia să-și dea seama că se simțea jenat de discursul lui Cleo.

— Se îmbracă și cu destul bun gust... pentru un om mai în vârstă, continuă Cleo.

Era tot mai disperată. Cum putea ieși din situația asta?

Lewis și Rikki se uitau unul la altul. Trebuia s-o salveze pe Cleo. Dar asta nu era tocmai ușor. Dacă plecau acum din fața băii, cu siguranță Elliot ar fi intrat peste soră-sa. Dar dacă ar fi luat doar cutiile cu mâncare? Fără să vorbească nimic cu Emma? Nu puteau spera la așa ceva, pentru că Elliot și Emma se înțelegeau mult prea bine.

— Și-atunci, cum ajung eu la cutiile cu pește? insistă Elliot.

Voia ca cei doi să dispară odată.

— Alea sunt în baie? întrebă Rikki speriată. „O, nu, nu, nu... Sper că Emma nu le-a descoperit încă...”

— OK... așteaptă un moment, îl rugă ea pe Elliot, apoi îl trase pe Lewis de mânecă și năvăliră amândoi în baie.

Rikki deschise ușa, iar Lewis se năpusti înăuntru. Emma stătea nevinovată acolo unde o lăsaseră.

— E totul OK? se interesă Lewis.

— Sigur. Hâc! Mulțumesc.

Emma zâmbi și încercă să-și înăbușe un sughit.

— Perfect, răspunse Lewis, zâmbind și el. Apoi se duse la cadă și luă cutiile cu mâncare.

„Se pare că nu s-a atins de chestiile astea”, se gândi el ușurat și se întoarse la Elliot.

— Ia-le, zise el și i le puse în brațe băiatului. Acesta le luă, mulțumi cu un gest din cap, apoi plecă.

Lewis și Rikki se uitară ușurați unul la altul. Mai scăpaseră o dată!

În sufragerie, oaspeții deveneau tot mai nerăbdători. Cu cât vorbea mai mult, cu atât Cleo plictisea mai tare. Părea un moment bun să-și încheie discursul.

— Deci... în încheiere, pot doar să spun: Mulțumesc, domnule Gilbert, că sunteți tată!

Se opri, dar nimeni nu reacționa. Timidă, adăugă repede:

— Puteți să aplaudați. Am terminat!

Zâmbi și se simți ușurată când auzi câteva aplauze anemice. Oamenii păreau ca vrăjiți! Așa că se înclină repede și fugi sus.

Părinții Emmei se uitau după ea.

„Sigur a fost bine intenționată”, se gândea doamna Gilbert. „Dar a ieșit cel mai plictisitor discurs posibil la o aniversare!”

În acel moment, îl zări pe Elliot, care se chinuia să aranjeze cutiile în bucătărie, și răsuflă ușurată.

Se întoarse către oaspeți și anunță:

— Doamnelor și domnilor, vă rog să poftiți în bucătărie, unde cina va fi servită imediat.

În frunte cu soții Gilbert, toată lumea porni spre bucătărie. Cu toții se bucurau deja de delicatesele care-i așteptau acolo.

Între timp, Cleo bătu încet la ușa de la baie și se strecură înăuntru, fără să aștepte răspuns.

Rikki, Lewis și Emma se întoarseră curioși spre ea.

— Cum a fost? întrebă Lewis, rupând tăcerea.

— Cred că bine, răspunse Cleo. Bineînțeles că nu mi-am adus aminte toate cuvintele Emmei, dar am improvisat. Cred că domnului Gilbert i-a plăcut.

Rikki și Lewis zâmbiră cu subînțeles.

Amândoi aveau impresia că avuseseră o sarcină mai ușoară decât Cleo. Niciunul dintre ei n-ar fi vrut să fie în pielea fetei, să vorbească în fața invitaților. Groaznic!

— Super! o laudă Rikki mândră. Ne povestești detaliile mai târziu. Acum avem o altă problemă.

Emma se uita supărată la ei.

— Scuză-ne, Em, n-am vrut să te necăjim, se corectă Rikki repede.

— Poate c-ar fi mai bine s-o așezăm pe ceva mai comod, propuse Cleo, schimbând astfel subiectul.

— Pot să cobor și eu acum la petrecere? întrebă Emma, uitându-se la prietenii ei, plină de speranță.

— Păi... poate ceva mai târziu, răspunse Cleo. Hai să stăm puțin în camera ta, ce zici?

Lewis deschise încet ușa, să vadă dacă era cineva pe hol.

— Liber, zise el și le făcu loc fetelor.

— Nu vreau aici înăuntru, se smiorcăi Emma, când ajunse în camera ei. Vreau mai bine în apă. Apa este mult mai frumoasă!

— Rămâi aici! O să găsim noi o scuză pentru tine. Și să nu faci gălăgie! îi răspunse Lewis, punându-i rugător mâna pe umăr.

Apoi se îndreptă spre ușă.

Cleo o privi pe Emma cu milă. „Dacă-ai fi fost eu sub influența lunii, în locul ei?” se gândi ea tristă. „Atunci Emma ar fi putut să meargă la petrecere și n-ar fi trebuit să se ascundă în camera ei!”

— Ne întoarcem repede, Em. Îți promit, adăugă Lewis compătimator.

Cele două fete îl urmară pe Lewis afară din cameră și închiseră ușa în urma lor.

— Să sperăm că rămâne acolo, zise Rikki îngrijorată.

Emma se trezi singură. Auzi cum se închide ușa și se uită necăjită după prietenii ei. „Dac-ar veni cineva să-mi țină companie...” se gândi ea. „Nu înțeleg de ce nu pot să merg la petrecere. Aici e atât de plictisitor!”

Își roti privirile prin încăpere, încercând să găsească ceva de făcut.

Se rostogoli cu atenție pe burtă, spre ușă, și apăsă pe clanță. Nu era încuiată! Din păcate însă, nu putea deschide ușa suficient de larg ca să poată ieși. Scaunul cu roțile îi bloca drumul.

Enervată, se întoarse pe spate.

„O să mă târăsc până jos, dacă e nevoie!” hotărî ea. Se așeză pe burtă. „E un început bun!” își zise bucuroasă. Cu ajutorul brațelor puternice pe care le avea după atâția ani de înot, Emma se târî pe covor. „În sfârșit, mă pot deplasa!”

Fata ajunsese la ușă și-și întinse brațele până la clanță. „Am reușit!” Ușa se deschise. Exact la timp, căci auzi pași.

Era Byron, care se hlizea amuzat și îngâna o melodie. „Ce petrecere!” se gândi el și izbucni într-un râs zgomotos, amintindu-și discursul lui Cleo.

Tocmai ajunsese în dreptul ușii de la baie, când auzi pe cineva strigându-l:

— Byron...

Se întoarse și privi în jur. Nu se zărea nimeni!

— Byron! strigă din nou Emma și mai deschise puțin ușa.

În cele din urmă, Byron o descoperi pe fată la picioarele lui. Privea în sus spre el, cu un zâmbet larg.

— Îmi pare rău pentru întreruperea de mai devreme, chicoti Emma.

— Și mie, răspunse el.

— Acum n-o să ne mai întrerupă nimeni. Apropie-te!

Byron ridică din sprâncene, uimit. N-ar fi crezut niciodată că Emma era atât de îndrăgostită de el. Îi plăcuse mereu de ea. Era simpatică și foarte frumoasă, dar în seara asta... era complet schimbată...

Nu stătu mult pe gânduri și ingenunche lângă Emma. Se pierdu în ochii ei albaștri.

Buzele li se atinseră și se sărutară cu pasiune. Ceea ce Byron nu vedea era însă coada ei de pește, care tremura de fericire, mascată de ușă.

Stătură așa o bucată de vreme, până când auziră pe cineva urcând pe scări.

De data aceasta, era mătușa Thea, care voia să meargă la baie de la etaj. Rămase cu gura căscată când își zări nepoata sărutându-se cu băiatul ăla, pe podea.

Gâfâitul ei revoltat îi întrerupse pe cei doi, care erau curioși să afle cine-i deranja.

— Cine-i aici? întrebă mătușa Thea indignată. Se uita de sus, furioasă, la nepoata ei.

Emma, în schimb, îi făcu doar cu mâna și ridică din umeri. Nu părea s-o deranjeze câtuși de puțin faptul că mătușa o prinsese asupra faptului.

Byron zâmbi și el, ușor jenat. Tocmai în acel moment, se întoarseră Rikki, Cleo și Lewis. Rikki o văzuse pe mătușa Thea urcând scările și-i informase pe ceilalți. Deodată, holul se umplu.

— Byron, a venit mâncarea! izbucni Cleo.

Voia să-i trimită cu orice preț pe Byron și pe mătușa Thea înapoi la bucătărie.

— Grăbește-te, altfel nu mai prinzi nimic!

Byron se uită la Emma scuzându-se, o mai sărută o dată, scurt, apoi se ridică încet.

— Pe mai târziu, Em! zise el fericit și coborî scările pe lângă ceilalți.

— Așteaptă-mă, vin și eu! strigă Emma și se tăvăli neajutorată pe podea.

Încerca să scape, nu voia să se întoarcă în cameră. Mătușa Thea o privi uluită și-și ridică ochii rugători spre cer. În cele din urmă, o luă și ea pe scări în urma lui Byron, înapoi la petrecere.

— N-o mai putem ține mult aici, constată Lewis.

O urmărea îngrijorat pe Emma, care se tăvălea pe podea încercând să se ridice. Rikki încuviință din cap. „A scăpat ca prin urechile acului! Dacă Byron și-ar fi îndreptat privirile spre ușă...”

— Chestia cu dormitorul nu e tocmai cea mai bună idee, zise ea frământându-și mâinile, în căutarea unei alte soluții.

Cu cât trecea timpul, cu atât li se împuținau ideile. Ca de atâtea ori, Lewis veni cu ideea salvatoare.

— Am cheile de la cafeneaua JuiceNet, șopti el agitat.

— Cum le-ai șterpelit? întrebă Cleo surprinsă, în timp ce Rikki încerca s-o pună pe Emma înapoi în scaunul cu roțile.

— A trebuit să curăț calculatorul lui Wilfred, îi explică Lewis.

Se uită unul la altul, apoi la Emma. Acolo n-ar fi căutat-o nimeni. Era perfect!

Emma râdea fericită. Părea că avea totuși să se bucure și ea de seara asta.

Capitolul 9

Jos, în bucătărie, oaspeții stăteau în jurul soților Gilbert. Se uitau nerăbdători cum folia de aluminiu era îndepărtată de pe platouri. De-abia așteptau bunătățile! Fusese o seară lungă și ciudată, iar acum le era foame.

Dar întâmplările ieșite din comun păreau să nu se mai sfârșească. Prima folie fu îndepărtată și toți rămaseră cu gura căscată: în afară de câteva oase și bucățele de lămâie, nu era nimic pe platou!

Mama Emmei trase repede și a doua folie: doar carcace goale de raci și un homar început.

Nici al treilea platou nu arăta mai bine. Cineva mâncase tot!

„Ce naiba se întâmplă aici?” se gândi ea, de-acum disperată. „Asta-i o glumă?”

Se întoarse neputincioasă spre soțul ei. Avea fața roșie de furie.

Oaspeții se uitau mirați la soții Gilbert, așteptând o explicație, dar aceștia nu erau în stare să le-o dea. Erau la fel de uimiți.

În cele din urmă, dr. Bennett rupse tăcerea stânjenitoare:

— Deci, mie chiar nu-mi este foame... Am mâncat bine la prânz, acum opt ore, explică el sarcastic.

Apoi îi făcu supărat semn lui Candy să se pregătească de plecare.

Ceilalți oaspeți îi urmară. În liniște, ieșiră cu toții din bucătărie, își luară hainele și plecară acasă. Doar mătușa Thea rămase alături de soții Gilbert.

— Cred că fiica voastră ar merita niște lecții de disciplină! izbucni sora domnului Gilbert, plină de țâfnă. Apoi ieși și ea din încăpere, căutând-o pe bătrâna sa mamă.

Doamna Gilbert era furioasă. De fapt, ar fi vrut să-i dea un răspuns otrăvit cumnatei sale. Dar nu mai avea sens. O cunoștea mult prea bine. Se sprijini obosită de bancheta din bucătărie, privind în urma ei. „Emma!” se gândi ea. „Toți dau vina pe Emma, pentru seara asta nereușită...”

N-avea cum să fie adevărat! „Emma n-ar strica pentru nimic în lume petrecerea dragului ei tată, mai ales după ce s-a străduit atât de mult s-o organizeze. E imposibil!”

Și totuși, voia să știe ce se întâmplase. Cu toții voiau asta!

Părinții Emmei rămaseră tăcuți în bucătărie, până când ușa se închise în urma ultimilor oaspeți. Apoi fugiră sus, în camera Emmei.

— Fata asta are de dat niște explicații, zise domnul Gilbert supărat.

Fără să bată la ușă, năvăliră înăuntru. Dar aici nu se simțea decât adierea caldă a nopții, intrând pe fereastra deschisă. Totul părea atât de pașnic... Nu era nimeni înăuntru!

Capitolul 10

Epuizat, Lewis se sprijini de barul din cafeneaua JuiceNet și trase aer în piept. De-abia mai putea respira. Își simțea brațele ca de cauciuc. Nu doar că o coborâseră pe Emma pe fereastră, înfășurată în prosoape, nu! O mai și cărase în brațe, de la casa părinților ei până la cafenea! Tremura atât de tare, că de-abia mai putea sta în picioare.

Din fericire, eforturile de evadare ale Emmei fuseseră suficient de obositoare cât s-o adoarmă rapid, după ce prietenii ei o scosese din casă. Astfel, nu fusese atât de complicat s-o ducă în siguranță la cafenea. Lewis se temuse de tot ce era mai rău.

Ajunși acolo, o așezaseră cu grijă pe Emma pe masa de biliard. Era singura suprafață suficient de mare pentru ea. De atunci, nu mai scosese niciun sunet.

— Ar trebui să dormim și noi un pic, le șopti Lewis lui Cleo și Rikki. A fost o seară lungă.

Fetele îi dădură dreptate, așa că-și traseră niște scaune și-și improvizară câte un culcuș. Lewis se prăbuși, pur și simplu, pe prima banchetă.

— Noapte bună, mormăi el și se cuibări pe perne. Adormi în câteva secunde.

Rikki așteptă până când termină Cleo, apoi stinse lumina și băjbăi pe întuneric spre patul ei improvizat.

— Noapte bună, Cleo, zise ea încet.

— Noapte bună, Rikki, se auzi în șoptă.

Luna se îndrepta deja spre linia orizontului. În ciuda întunericului, Rikki observă cum Cleo o urmărea pe Emma.

— Își va reveni, Cleo, încercă ea să-și liniștească prietena.

— Sper, Rikki, sper din tot sufletul... răspunse Cleo și închise ochii.

Cele două fete nu avură parte de o noapte prea plăcută, Scaunele era incomode. Nici măcar respirația liniștită a Emmei nu reușea să le relaxeze. În schimb, auzeau tot timpul suspinele lui Lewis, care nu le ajutau nicidecum să adoarmă.

„Aș vrea să știu ce visează Lewis”, se gândi Cleo la un moment dat, înainte să ațipească.

După o vreme observă că se lumina de ziuă. Soarele încă nu răsărise, dar mobila din cafenea arunca deja umbre, îl vedea pe Lewis, care dormea adânc. Cleo era puțin invidioasă pe băiat, că nu avea probleme cu somnul.

Lângă ea, o auzea pe Rikki cum se zvârcolea de pe-o parte pe alta și cum mormăia supărată.

— Ai dormit vreun pic? șopti Cleo.

— Nu, răspunse Rikki obosită, ridicându-se puțin în coate.

— Nici eu, zise Cleo cu o figură lungă și-și întinse oasele.

Se uită spre Emma. Prietena ei încă dormea adânc. Nu se mișcase nici măcar un centimetru, de când o așezaseră pe masa de biliard. Coada de pește îi atârna până aproape de podea. Deci, era încă sirenă.

— Dacă rămâne așa pentru totdeauna? Dacă n-o să-i mai dispară coada de pește? întrebă Cleo îngrijorată.

Toată noaptea sperase ca, la ivirea zorilor, lucrurile să revină la normal. Iar acum? Nimic nu se schimbase!

— Atunci, locul ei e la circ, mormăi Lewis, care încă nu se trezise de-a binelea.

Rikki și Cleo îl priviră cu reproș. El nu le vedea. Dar, pentru că nu primi niciun răspuns, adormi la loc.

Cleo se culcă pe o parte și închise ochii. Nici nu știa de când nu mai fusese atât de obosită...

O oră mai târziu, când adormiră în sfârșit cu toții, luna își trimise ultimele raze deasupra mării și dispăru la orizont, în sfârșit, se ivi timid soarele. Păsările își începeau trilarurile, iar animalele nopții se retrăgeau în văgăuni.

O pasăre insistentă se strecură în visele Emmei și o trezi, în cele din urmă. Odihnită, își întinse brațele și căscă de-i trosniră fălcile.

— Am dormit minunat! zise ea și se ridică.

Se întinse până când îi trosni și ultimul oscior.

Rikki și Cleo săriră ca arse. Zâmbeau cu toată fața: Emma își întindea picioarele și-și masa gleznele amorțite.

Deodată, Emma făcu ochii mari – nu observase până atunci unde se afla.

— Ce căutăm aici, oameni buni? întrebă ea uluită.

Dintr-odată, se trezise complet. Cleo, Rikki și Lewis se priveau încurcați. Niciunul nu știa de unde să înceapă și cum să-i povestească Emmei tot ce se întâmplase.

Emma se uita la ei întrebător. Își mai aducea aminte doar că se ducea în bucătărie, să aducă băutura. Toate întâmplările ulterioare i se șterseseră din minte. Trebuia neapărat să afle cum ajunsese să doarmă la cafenea!

Din păcate, figurile prietenilor ei spuneau totul. Fără nicio explicație, Emma știa că se comportase ciudat seara trecută. Se cutremură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea temătoare. Pe undeva, parcă nici nu voia să afle toate detaliile.

— E o poveste lungă, zise Rikki și ridică din umeri.

— O, nu, trebuie... trebuie să-mi fie rușine? întrebă Emma în șoaptă,

— Da, răspunse Lewis hotărât. Chiar destul de tare.

Capitolul 11

Emma fugi desculță până acasă. Deschise ușa și auzi mișcare în bucătărie. Se ambala ceva în pungi de plastic. Își făcu un pic de curaj și merse mai departe.

„Nu mă pot ascunde. Trebuie să fac față situației și să dau ochii cu părinții mei. Cu siguranță sunt foarte îngrijorați”, se gândi ea și se simți foarte vinovată.

Stătea nesigură în ușa bucătăriei și se uita cum tatăl ei arunca niște resturi de pachetele de primăvară și strângea paharele murdare. „Pachetele de primăvară”, se gândi Emma și-și permise un moment de răgaz, înainte de a-l aborda pe tatăl ei. „Oare de ce am senzația că n-o să mai mănânc niciodată pachetele de primăvară sau sardine?” Zgomotul paharelor îi întrerupse șirul gândurilor. Tatăl ei tocmai recupera un pahar răătăcit în spatele toaster-ului. Încă nu-și zărise fata.

— Tată, nu trebuie să faci asta. Am angajat o firmă de curățenie, zise Emma în liniștea din încăpere.

Domnul Gilbert întoarse imediat capul, când auzi glasul fiicei sale.

— Unde-ai fost? Te-am căutat toată noaptea! îi reproșă el enervat, dar oarecum ușurat că o vede.

Tristă, Emma lăsă capul în jos. Știa bine cât de tare îl dezamăgise. Asta era cel mai dureros lucru.

— Îmi pare tare rău... nu pot să-ți explic.

Și-ar fi dorit atât de mult să-i spună adevărul!

Domnul Gilbert lăsă farfuria din mână și se apropie de fiica lui. Voia s-o îmbrățișeze și să-i spună că el era sprijinul ei și că putea să-i mărturisească ce o frământă. Dar ceva îl reținea.

— S-au întâmplat atât de multe lucruri ciudate! începu Emma ezitând și se îndreptă spre sufragerie, unde se așeză pe canapea. Îmi pare rău că ți-am stricat petrecerea și că m-am comportat așa. Poate că asta li se întâmplă uneori adolescenților.

Tatăl ei se așeză pe un fotoliu, lângă ea. Trase adânc aer în piept.

— La șaisprezece ani, am făcut și eu tot felul de nebunii, zise el zâmbind, cu gândul departe. O dată, i-am umplut tatei toate buzunarele cu ghemotoace de vată.

Emma zâmbi. Povestea asta n-o mai auzise. Nici prin gând nu i-ar fi trecut că tatăl ei l-ar fi putut supăra vreodată pe bunicul.

Se uită unul în ochii celuilalt, iar Emma știa că tatăl ei nu mai era supărat.

„Poate c-o să se repare totul”, continuă ea să spere, încercând să uite noaptea trecută.

— Cel puțin, seara ta a fost frumoasă? o întrebă el plin de speranță.

Domnul Gilbert zâmbi amar, amintindu-și toate ciudățeniile petrecute.

— Discursul ținut de Cleo chiar a fost al tău? se interesă el și chicoti.

— Nu, răspunse Emma.

Își putea imagina cum se prezentase Cleo.

— A improvizat...

Amândoi râseră și tensiunea dintre ei dispăru cu totul.

— Dar îmi mai amintesc o parte din discursul meu, adăugă ea. Cel puțin sfârșitul...

Se gândi o clipă, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte.

— Tati, tu ai fost alături de mine când m-am dus prima oară la înot. Nu ți-am povestit niciodată cât de frică mi-a fost. Dar faptul că erai acolo mi-a dat curaj, zise Emma, privindu-și tatăl în ochi.

Tu ai scos tot ce-i mai bun din mine. Îți mulțumesc.

Domnul Gilbert era foarte mândru de fiica lui.

— A fost tare frumos, zise el încet.

Sinceritatea Emmei îl impresionase profund.

— Te iubesc, tati, șopti Emma.

— Și eu te iubesc, Emma, o asigură tatăl ei, o luă în brațe și o sărută pe frunte.

„Am cea mai frumoasă familie din lume”, se gândi Emma fericită. „E minunat să știu că sunt alături de mine, orice s-ar întâmpla. N-o să pierd niciodată sprijinul și dragostea lor.”

Capitolul 12

Ceva mai târziu, în aceeași zi, Emma le trimise un SMS lui Rikki, Cleo și Lewis. Simțea nevoia să discute cu prietenii ei despre evenimentele de noaptea trecută și le dădu întâlnire la cafeneaua JuiceNet.

Când ajunse, observă cu ușurare că totul era neschimbat. Cu toate că domniseră acolo, nimic nu trăda acest lucru. Îi plăcea locul la fel de mult ca înainte chiar dacă vederea mesei de biliard o făcea să se simtă cam jenată.

— N-aș vrea să mai petrec vreo noapte ca asta, le spuse ea hotărâtă prietenilor ei,

— Nici noi, răspunse Lewis. De asta poți să fii sigură!

Îi dădu apoi un ghiont prietenei lui, care însemna că totul fusese iertat și uitat.

— Cel mai rău este că nu știu ce-am făcut... zise ea gânditoare.

— Poate că e mai bine așa, spuse Rikki, zâmbind cu subînțeles.

Emma oftă resemnată. Știa că Rikki are dreptate. Și totuși, era cumplit de curioasă. „Oare cât de mult am derapat?” se miră ea.

La urma urmelor, nu mai conta. Faptul era consumat, iar prietenii ei fuseseră alături de ea și o sprijiniseră, evitând o catastrofă. Asta era tot ce conta.

Cei patru stăteau tăcuți la masă, fiecare cu gândurile lui. Erau atât de preocupați de problemele lor, încât nici nu observaseră că cineva se postase în spatele lor: Byron.

Emma se întoarse și-i zâmbi. „Cu plăcere”, îi stătea pe limbă să spună.

Dar tocmai când să rostească aceste cuvinte, Byron i-o luă înainte:

— Ai cele mai grozave buze din lume.

Emma nu se aștepta la așa ceva. Uluită, se înecă pe loc cu băutura.

Rikki, Cleo și Lewis se uitau la ea cu un rânjel larg.

Iar pe Byron îl umflă râsul. Sperase ca Emma să reacționeze așa.

— Ne vedem mai târziu, o necăji el și se duse la prietenii săi. Bineînțeles, nu înainte de a-i mai zâmbi încă o dată Emmei.

— Buze? se interesă Emma consternată. Buzele mele? Ce vrea să spună? Întrebă ea derutată.

Era surprinsă, dar fericită în același timp.

Ceilalți izbucniră în râs.

— Ce se-ntâmplă, oameni buni? insistă ea, încă o dată.

Apoi renunță. Era clar că n-avea să primească niciun răspuns. Zâmbi și ridică din umeri.

„E adevărat că nu-mi amintesc nimic de la petrecere”, se gândi ea, „dar poate am noroc și... n-a fost chiar atât de rău!”